

NEDELJKO

Glasilo OŠ Velika Nedelja
s podružnico Podgorci,
2022/23

Nedeljko je literarno-likovno glasilo OŠ Velika Nedelja s podružnico Podgorci.

Gradivo zbrala in uredila:

Angelca Meško

Oblikovala:

Mirjam Meško

Naslovnica:

Ela Bezjak, 7. a

SPOŠTOVANE BRALKE IN BRALCI NEDELJKA!

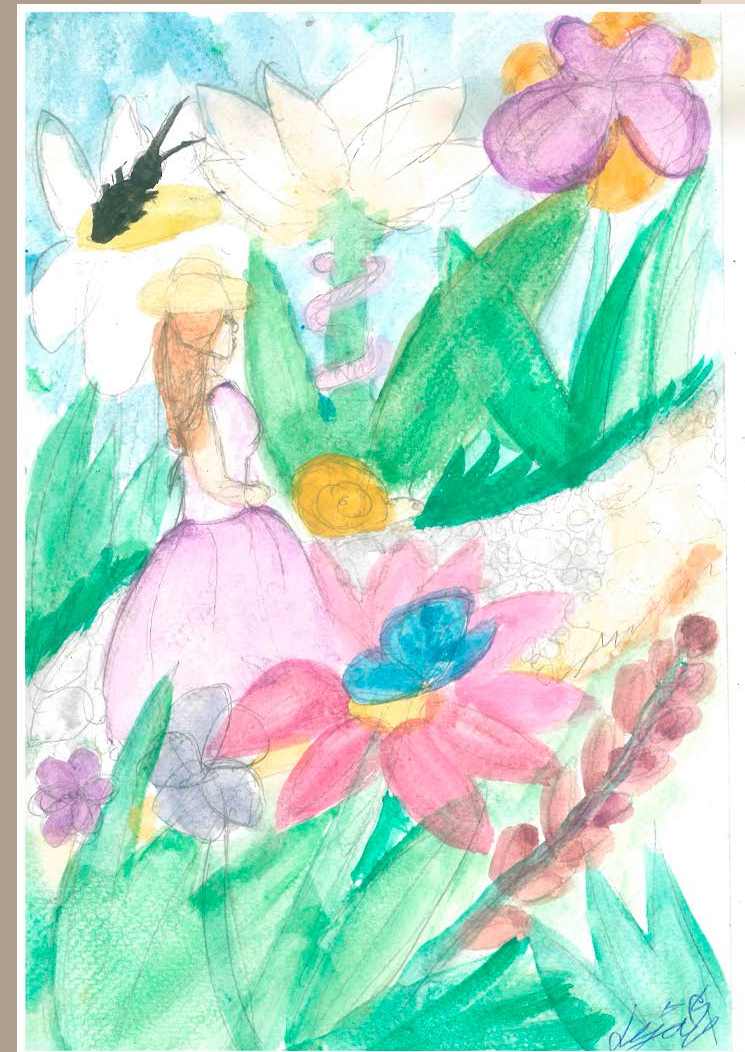
V času vedno večjega števila digitalnih vsebin v različnih oblikah sem kot ravnatelj naše šole zelo vesel časopisa, ki je pred vami. Z velikim veseljem in ponosom vam predstavljamo letošnjo izdajo našega šolskega časopisa, ki smo ga poimenovali NEDELJKA. Navdušen sem nad ustvarjalnim in predanim delom vseh, ki ste prispevali svoj prispevek v pripravo tega izjemnega projekta. Ob prebiranju prispevkov sem opazil, kako raznoliki, bogati in ustvarjalni učenci obiskujejo našo šolo. Njihova ustvarjalnost, razmišljanje in pogledi na svet so resnično navdihujoči. Verjamem, da je ravno ta pestrost in raznolikost tista, ki nas dela močne in uspešne kot šolsko skupnost.

Hvaležen sem tudi mentorjem, ki ste naše ustvarjalce podpirali in vodili pri pripravi različnih prispevkov, spisov, slik, pesmi, ugank in likovnih izdelkov. S svojim strokovnim znanjem in podporo ste omogočili, da so se ideje in misli učencev prenesle na papir ter dobile umetniško obliko.

Šolski časopis Nedeljko predstavlja presek kvalitetnega dela z učenci skozi celotno šolsko leto. Vsak prispevek je plod truda in predanosti skozi mesece ustvarjalnega procesa. Ta časopis je zato tudi spomin na čudovite in ustvarjalne prispevke naših učencev. Zato vas vabim, da ga v celoti in v miru preberete ter uživate ob branju.

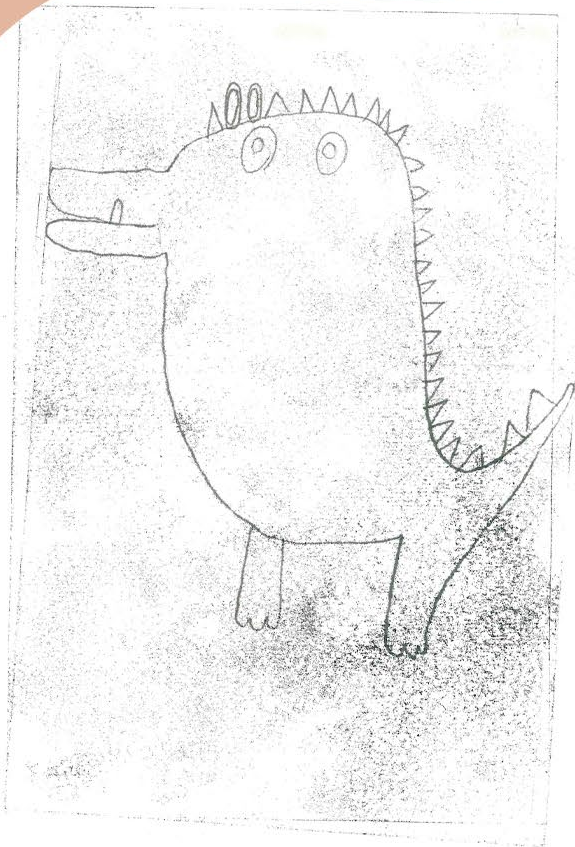
Vesele, dolge in prijetne počitnice vam želim.

Stanislav Bezjak, ravnatelj

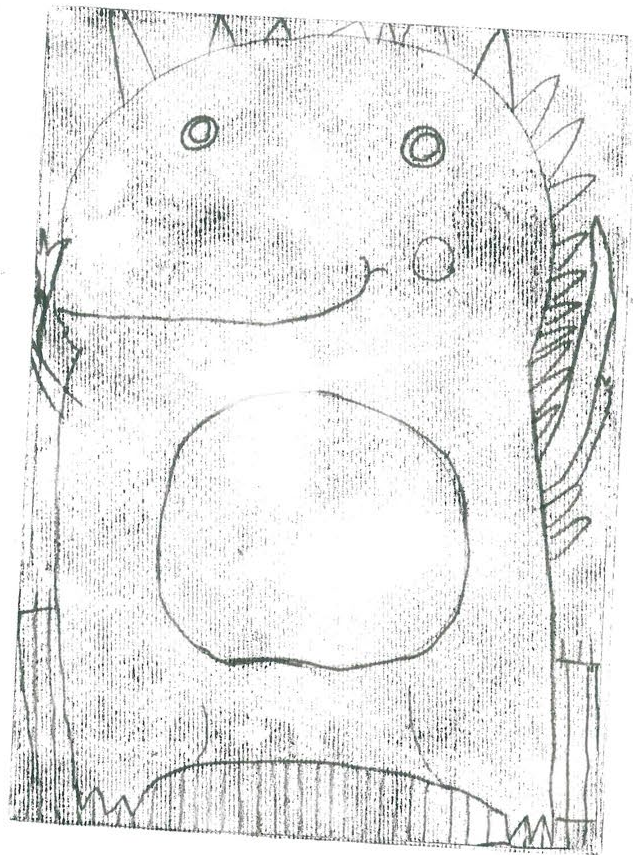

Leja Škedelj, 8. a

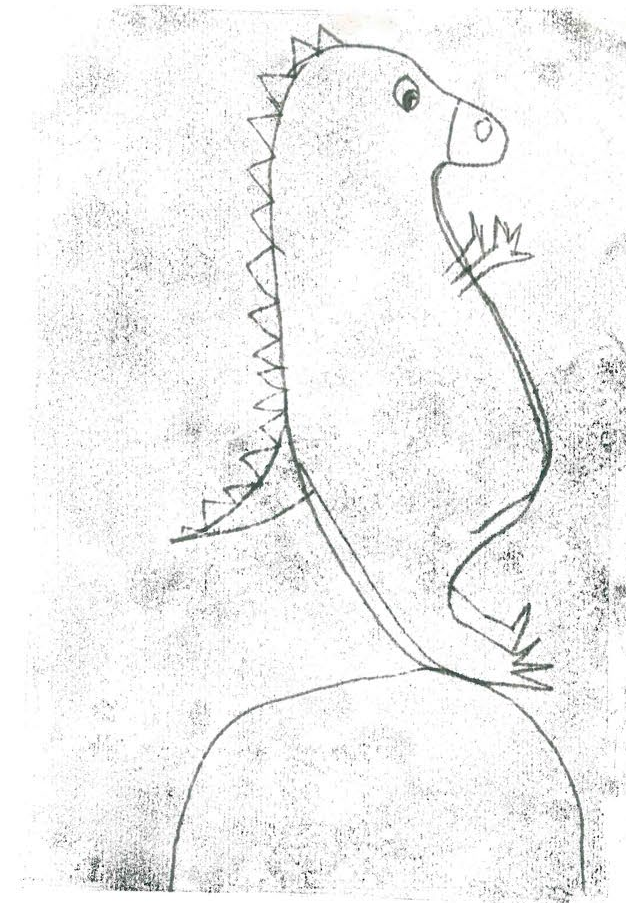
V 1. RAZREDU RADI RIŠEMO

Aleks Zdravec, 1. a

Julija Zamuda, 1. a

ŽANA

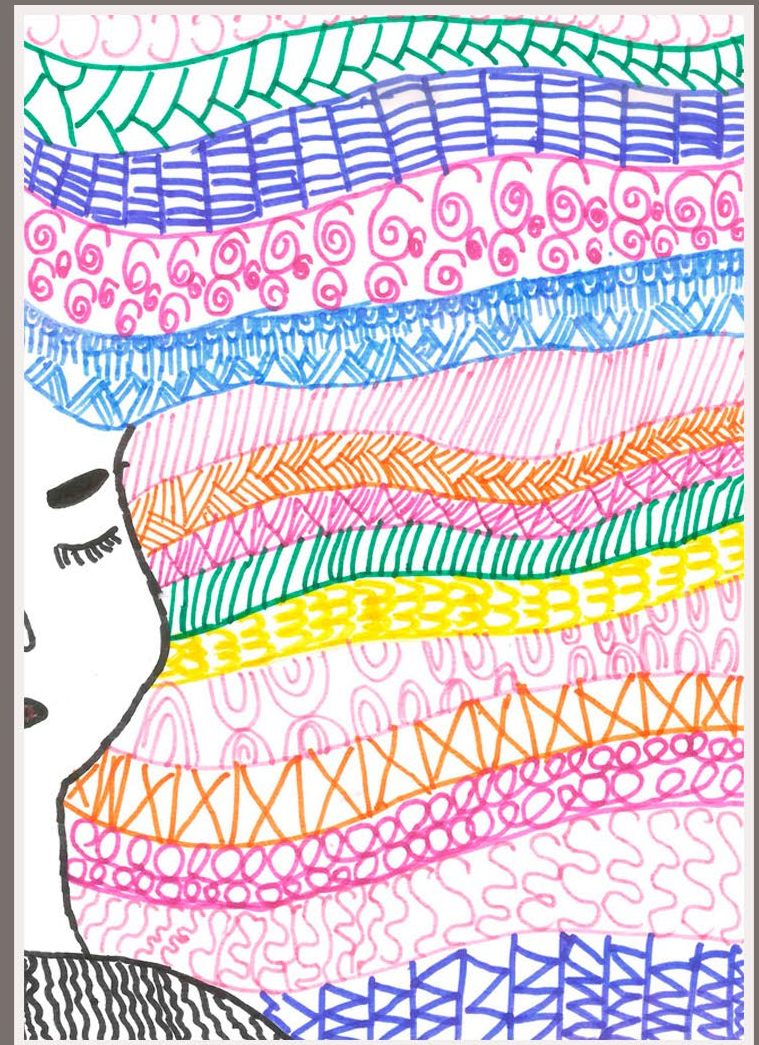
Žana Smodiš, 1. a

Niki Senica, 1. a

Zala Meško, 1. a

Vito Dočevar, 1. a

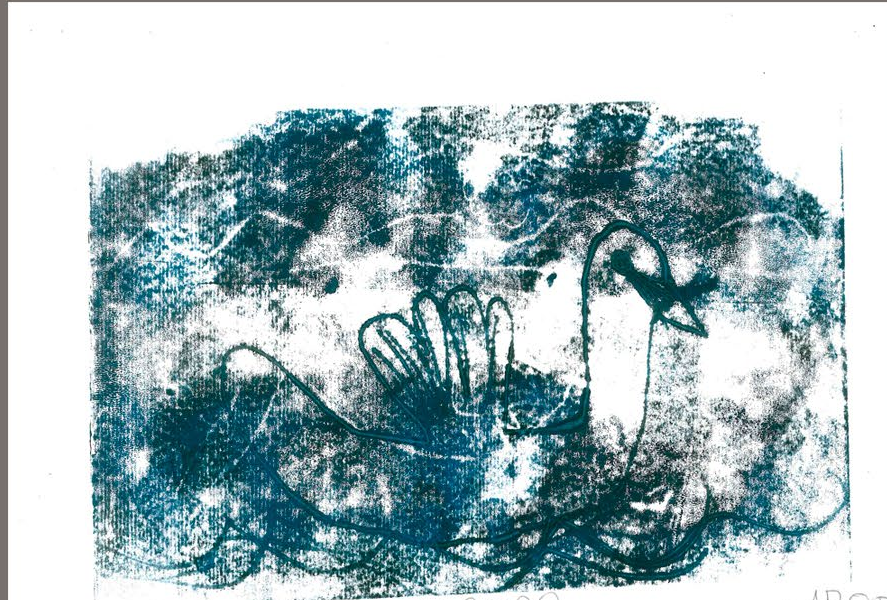
Iva Butolen, 1. a

Žan Venta, 1. a

Tim Plut, 1. b

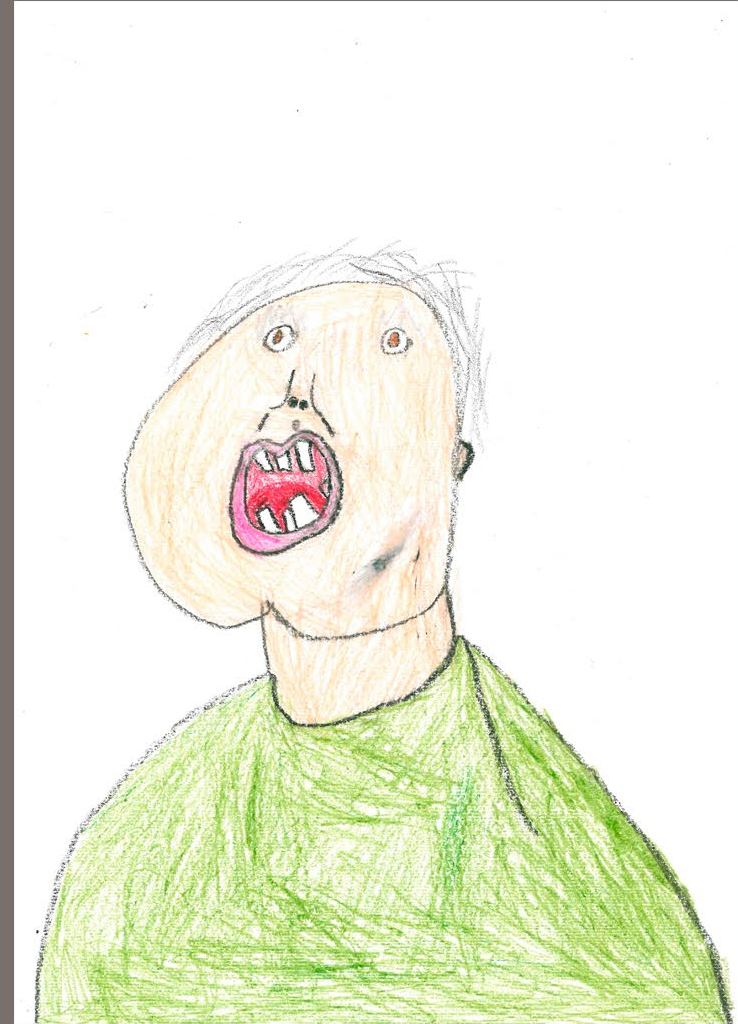

MANOTIPLJA

2.5.2023

LABOD

Zala Megla, 1. b

Miha Ulbin, 1. b

Družinske pesmi in deklamacije

AVTORICA: BRINA EMERŠIČ
ILUSTRATORICA: SOFIA KUKOVEC

Kazalo

1. Družina je majhna država 1-2
2. Moja družina 3-4
3. Družinske počitnice 5-6
4. Družino imam rad 7-8
5. Predpasnik 9-10
6. Mama v vrču 11-12

Družina je majhna država

Družina je majhna država, v kateri je OČE predsednik, MAMA je minister za finance, kultura, za zdravje in izredne razmere v družini.

OTROK je ljudstvo, ki nenehno nekaj zahteva, zameri in organizira stvari.

Moja družina pesem

Moja družina je zelo velika. V njej imamo ata bika, ki nas vedno pika. Ampak mene mika, da imamo v hiši ata bika, ki vsak dan pihá.

Družinske počitnice pravičica

Z družino smo se odpeljali na morje. Povzpeli smo se na gorovje, tam smo videli morje. Odšli smo v hotel, tam smo spili nekaj toplega. Pripravili smo se za spanje. Drugo jutro smo odšli domov.

Družino imam rad

Moj družino imam rad, ker mi vedno stojijo ob strani.

Predpasnik

Moj očka si včasih da mami ustreže, predpasnik zaveže. Posodo pomije in če kaj razbije, skrije.

Mama v vrču

Mama gre v službo in se ji mudi v vrtec, tam bo delala do noči.

Taša Vukan, 2. b

Malim so vseč

Malim so vseč velike stvari,
kot recimo konj,
kot recimo slon,
kot recimo, kot recimo ...

Malim so vseč šolske stvari,
kot recimo lepilo,
kot recimo svinčnik,
kot recimo, kot recimo ...

Malim so vseč mobilne stvari,
kot recimo telefon,
kot recimo megafon,
kot recimo, kot recimo ...

Tinka Krabonja, 2. b
Po vzoru Dušana Radoviča

Zala Ciglar, 3. b

Matija Škrjanec, 3. b

REŠEVANJE PRINCA

Nekoč za devetimi gorami in devetimi vodami je živila princesa Flora s krilatim konjem ognja. Živila je v svojem gradu iz diamantov na vrhu gore.

Kraljična je imela prečudovitega princa z imenom Tomaž, ki je bil vodja vitezov. Na severu je živila zlobna čarovnica Metka z zlatim zmajem Reksom. Čarovnica je bila zaljubljena v princa, zato se je odločila, da ga bo ugrabila. Zlobna čarovnica je z zmajem odletela do gradu princese Flore. Ko je čarovnica prispela do gradu, je skrila Reksa v gozd. Nato se je peš odpravila na grad. Tam se je pretvarjala, da je služkinja. Izvedela je, da se bo princesa naslednji dan poročila. Čarovnica je dobila odlično zamisel. Sklenila je, da bo počakala do poroke in tam ugrabila princa. Prišel je čas poroke. Tik preden je dal princ princesi na roko prstan, je čarovnica ugrabila princa in ga odpeljala v svoj grad. Zaprla ga je v ječo. Princesa je bila zelo žalostna in jezna na čarovnico. Obljubila si je, da bo princa dobila nazaj. Še isti dan je zbrala svojo vojsko in se skupaj z njo odpravila na sever k čarovnici. Pred čarovničnim gradom je bil velik prepad. Princesa je s svojim krilatim konjem poletela čez ta prepad. Skrivoma je šla do ječe, kjer je bil zaprt princ. Ko je odprla vrata ječe, je videla, da je princ uročen. Princesa se je odločila, da bo poiskala recept, kako naj princa odčara. Hodila je po čarovničnem gradu in iskala skriti recept. Končno ga je našla. Da bi se urok izničil, mora princesa razbiti kristal upanja. Toda kristal je stražil zmaj, ki je bil uročen prav tako kot princ. Princesa je naročila svojemu krilatemu konju, da naj zamoti zmaja, ona pa bo ukradla kristal. Ko je imela v rokah kristal, ga je razbila.

V tistem trenutku je izničila urok na princu in zmaju, čarovnica pa se je spremenila v ledeni kip. Princ in princesa sta se poročila in živila srečno do konca svojih dni. Družbo pa sta jima delala krilati konj ter zmaj Reks.

Anže Plohl, 5. b

Val Kosi, 4. a

UGANI, KAJ JE TO

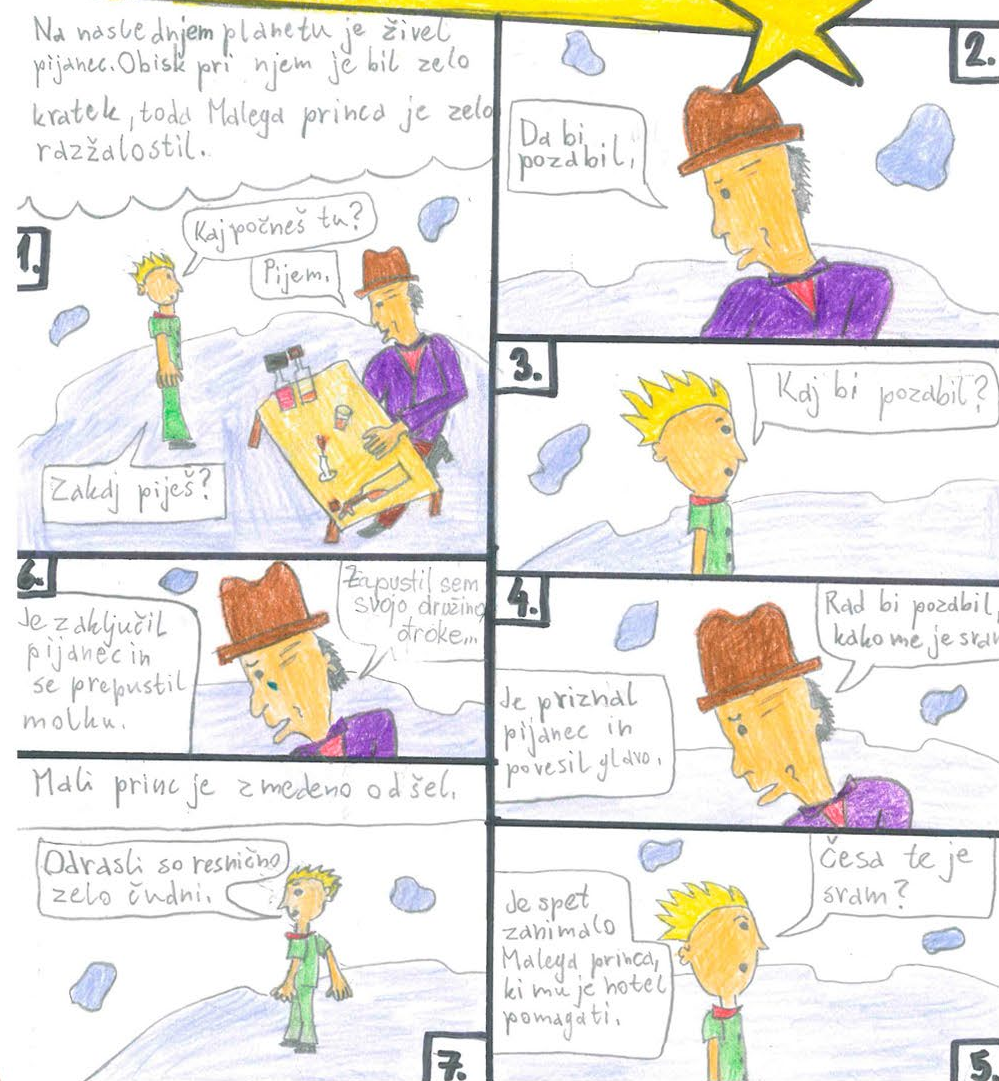
Tam si lahko hrano in pijačo naročimo
in včasih darilo dobimo.

Vanj okrogel kruh, solato in meso dajo,
otroci in odrasli radi ga imajo.

Kaj je to?

Brina Kolar in Julian Rajh, 2. a

Mali princ

Tjaž Kolbl, 7. a

ČUDEŽNI ZMAJ

Nekoč davno se je za devetimi gorami in devetimi vodami rodil zmaj, ki je imel več moči. Sedem ur po rojstvu ga je našla princesa in ga odnesla k sebi domov. Živela je v veliki zlati palači. Zmaja je skrila v svojo sobo. Pred očetom ga je skrbno skrivala. Zmaj je bil zelo prijazen, saj je bila z njim prijazna tudi princesa, vendar pa ni vedela za njegove moči.

Nekega dne, ko je princesa zapustila palačo, je v njeno sobo prišel njej oče – kralj. Zagledal je zmaja in postal jezen na svojo hčer, ker mu je zamolčala to skrivnost. Kralj je začel loviti zmaja. Ko se je zmaj prestrašil, se je povečal. Kralj se je prestrašil in bil zelo začuden. V tem času se je princesa vrnila domov. Slišala je ropotanje v svoji sobi. Hitro je stekla v sobo. Zagledala je začudenega očeta in povečanega zmaja. Očeta je vprašala, kaj počne v njeni sobi. Namesto očeta ji odgovori zmaj. Rekel ji je, da ga je oče hotel ujeti. Princesa in kralj se začudeno pogledata, saj nista vedela, da zmaji lahko govorijo. Vprašala sta ga, kako to, da lahko govori. Zmaj jima je odgovoril, da ima več moči in da je to ena izmed njih. Princesa ga je vprašala, kje je njegova mama. Povedal jima je, da ne ve, vendar bi jo želel najti. Kralj in princesa sta mu rekla, da mu bosta pri iskanju pomagala.

Zmaj in princesa sta se odpravila na pot. Na poti sta srečala nekega dečka in ga vprašala, kdo je. Povedal jima je, da je deček iz prihodnosti in da mu je ime Jaka. Jaka ju je opozoril, da ju lovi čarovnica in jima želi slabo. Zmaj in princesa mu nista verjela. Prosila sta ga, če jima pomaga poiskati zmajevo mamo. Jaka je privolil in se jima pridružil. Niso napravili niti deset korakov, ko so padli v čarovničino past. Jaka se je uspel rešiti pred prihodom čarovnice, zmaj in princesa pa sta ostala ujeta. Čarovnica je hotela odpeljati zmaja in princeso. Takrat je princesa na ves glas poklicala Jaka. Jaka je prišel in čarovnico porinil v past in osvobodil svoja prijatelja. Nato so nadaljevali z iskanjem. Prišli so v jamo, kjer je nekoč princesa našla zmaja. Tam je sedaj bila tudi zmajeve mama.

Zmaj se je zahvalil princesi in Jaku za pomoč. Prijatelja sta se odpravila nazaj proti palači, zmaj pa je ostal pri mami.

Žan Luka, 5. b

Tilen Staroverški, 9. b

PRVIČ NA LETALU

Čeprav se spominjam veliko dogodkov iz svojega življenja, mi je eden izmed njih še posebej ostal v spominu. Zgodilo se je pred nekaj leti, ko smo se za očetov 40. rojstni dan odločili, da bomo odpotovali v London.

Naprej smo se z avtomobilom odpeljali na dunajsko letališče, kjer se je doživetje pravzaprav začelo. Na letališču so nas najprej pregledali, kar se mi je zdelo zelo zabavno. Potem smo šli v ogromen prostor, kjer smo kupili letalske vozovnice. In nato so nam pregledali še kovčke. Z bratom Tjanom sva bila navdušena, mama in oče pa sta izgledala malo zaskrbljena, saj je bila za nas to nova izkušnja. Po pregledu smo se odpravili v čakalnico, kjer je bilo veliko trgovin s hrano, oblačili in spominki. Malo smo si ogledovali ponudbo, nato pa smo se udobno namestili in čakali na polet. Medtem smo se seveda pogovarjali in ugotovila sem, da je bilo mamu malce strah, čeprav ni hotela priznati. Ker pa jo poznam kot lasten žep, ji seveda nisem verjela.

Kmalu zatem smo zaslišali napovednik, da se moramo odpraviti na letalo. Skozi čuden tunel, kjer smo morali pokazati vozovnice, smo se odpravili proti našemu letalu. Sedeli sva skupaj z mamu, pred nama pa oče in brat Tjan. Nekaj časa so nam stewardese kazale, kaj naj storimo, če bi šlo slučajno karkoli narobe. Nato so se vrata aviona zaprla in sklepala sem, da bomo vsak čas vzleteli. Tudi pilotka nas je opozorila, naj se pripravimo za vzlet. Pogledala sem mamu, ki je bila čisto tiho in pri miru, nato pa se je letalo z vso hitrostjo pognalo po stezi. In že smo bili v zraku. Srce mi je močno razbijalo in ko sem pogledala mamu, sem videla, da joče. To je bilo zaradi strahu. Nato so tudi meni začele po licu teči solze. Gospa, ki je sedela zraven mene, naju je poskusila potolažiti, ampak je nisva najbolje razumeli, ker je govorila angleško. Ata in Tjan pa sta medtem uživala v razgledu na pokrajino.

Čez čas sva se obe z mamu pomirili in začeli uživati v letu. Vožnja z letalom je bila namreč prav prijetna. Nekajkrat je šla mimo stewardesa in ponujala slaščice. Veliko potnikov je strmelo v svoje telefone, nekateri so poslušali glasbo, jaz pa sem uživala v čudovitem razgledu. Začela sem fotografirati, pri tem pa opazila tudi, da se je ura pomaknila za eno uro nazaj, kar je bilo zelo zanimivo.

Ko smo leteli nad Anglijo, nas je pilotka opozorila, da bomo vsak čas pristali. Vsi smo nestrpno čakali, da bi stopili na trdna tla. Letalo se je počasi spuščalo na pristajalno stezo. Bili smo veseli, ker smo bili vsi živi in zdravi. Vrata so se odprla in po stopnicah smo se spustili iz letala. Pogledala sem v nebo in nisem mogla verjeti, da sem bila tam zgoraj, nad oblaki.

Ta izkušnja je bila zame neverjetna in je ne bom pozabila. Z veseljem bi spet poletela v nebo. To doživetje mi je dalo vedeti, naj me ne bo strah novih izkušenj, saj se vse zgodi enkrat prvič.

Nela Senica, 4. a

MOJ PES LEXI

MOJ PES LEXI VEDNO ODBEŽI,
MI GA KLIČEMO, A GA NI.
LEXI RAD HODI NAOKROG,
RADOVEDEN JE KOT OTROK.

ON RAD FRIZBIJE LOVI,
IN KOSTI SE RAZVESELI,
RAD HODI NA SPREHODE
IN RAZVESELI SE VISOKE VODE.

LEXIJA IMAM ZELO RAD,
ON JE ZAME NAJVEČJI ZAKLAD.

Leo Kolbl, 4. a

Mia Mori, 2. b

TRI SESTRE

Pred davnimi časi je v neki vasi živela stara bolna žena s tremi hčerkami. Oče je šel po svetu iskat službo, vendar se ni več vrnil. Žena je od žalosti še bolj zbolela.

Ko je bila še zdrava, je hodila h kmetom pomagat delat, da je dobila denar. To sta sedaj počeli njeni starejši hčerki, najmlajša pa je skrbela za bolno mater, hodila v gozd po gozdne sadeže, peljala kozo na pašo in jo molzla.

Nekega dne se je najstarejša hči odločila, da gre po svetu iskat zdravilo za bolno mater. Vzela je košček kruha, malo mleka in šla. Ker je ni bilo domov nekaj tednov, se je srednja hči odločila, da pojde iskat sestro in zdravilo za bolno mater. Tudi nje ni bilo več domov.

Nato se je po svetu odpravila tudi najmlajša hči. Hotela je poiskati sestri, očeta in zdravilo za mater. Na poti se je izgubila v gozdu. Bila je zelo lačna, zato si je nabrala nekaj gozdnih jagod. Naenkrat je pred sabo zagledala staro ženičko. Ta ji je dala košarico in kroglo. Rekla ji je, da ji bo krogla pokazala, kaj se dogaja z mamo, sestrama in očetom. Deklica jo je hotela še nekaj vprašati, vendar ženičke ni bilo več nikjer. Kar izginila je. Deklica je pogledala kroglo in videla, kje sta sestri. Poiskala ju je. Sestri sta ji povedali, da sta se izgubili in nista našli izhoda iz gozda. Ko so bile skupaj, so pogledale, kje je oče in kaj se dogaja z materjo. Odločile so se, da gre najstarejša sestra k materi, mlajši dve pa sta šli poiskat očeta. Videli sta, da je očeta ugrabil čarovnik in ga odpeljal v votlino. Šli sta v votlino in čarovnika prosili, če izpusti očeta. Čarovnik ju ni uslišal. Najmlajša sestra je imela še nekaj mleka, ki ga je vzela s seboj na pot. Ponudila ga je čarovniku. Čarovniku je to mleko bilo tako dobro, da je izpustil očeta. Sestri sta videli, da čarovnik dela tudi zdravila. Povedali sta mu, da je mama zelo bolna in rabi zdravilo. Čarovnik se ju je usmilil in izročil zdravilo.

Skupaj z očetom sta se odpravili domov. Doma je mama popila zdravilo in takoj ji je bilo boljše. Čez nekaj dni je že lahko šla na polje s košaro, ki ji jo je dala najmlajša hči. Ko je postala lačna, je vzela kruh iz košare, vendar se je košara spet napolnila. Mati je ugotovila, da je košara čarobna.

Od takrat naprej jim ni bilo več treba skrbeti za kruh in ostalo hrano. Mati je ostajala doma in vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

MIŠJE MELODIJE

Napisala: Uršula Plečko

Mala miška išče pot do hiške. Da bi našla male miške. Da bi našla kaj za podzok, bi prehodila celo pot.

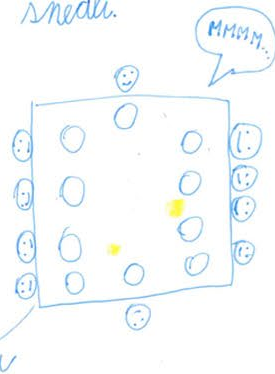
Miška pismo piše

Miška pismo piše, piše in veliko piše, ko pa pride velika miš, mala miška ti loviš.

Za 9. a...

Miška kaja kuhala, kar za devet a, prišlo jih je deset, vse so spili, vse pojedli, nato pa še miško snedli.

miška

Lem in tja

Miška teka sem in tja, sem in tja, druge miši lovi, zato pomagaj ji!

Martin Kynar

Martin Kynar je sedel na klopi, zagledal je miši in skočil na klop, je mamo poklical in rekel pospravi to miš, da ti loviš.

Ko račneš

Ko račneš je vse pretežko, ko končaš je vse prelahko. Ko pa pride miš, ti loviš.

VESOLJE V MENI

Moja mamica je sonce,
da visi vesolje na tri konce.

Moj pes je komet, drvi,
da za sabo zmešnjavo pusti!

Moja babica je kot gravitacija,
sebe v zraku lovi,
saj pade lahko en, dva, tri.

Moj ata je kot veliki voz,
ni mali kos
in meni v veliki ponos.

Jaz sem planet,
ki preživi vsak komet.

MAKS HORVAT

4. a

Ilustracija - Maja Bezjak, 8. b

VESOLJE V TEBI

Ko si srečen,
si kot žarek sonca.
Ko si srečen,
tvojemu veselju ni konca.

Ko se zavedaš,
da nekaj zmoreš.
Ko se zavedaš,
na ves glas poješ.

Ko si uspešen,
blestiš kot zvezda.
Ko si uspešen
razpreš krila in odletiš iz gnezda.

Ko si, kar si
in si zvest sebi,
takrat je
vso vesolje v tebi.

TIA KUKOVEC

5. a

Ilustracija - Leja Škedelj, 8. a

NEZGODA NA MORJU

Pred nekaj leti smo kot po navadi spet dopustovali na Hrvaškem. Te počitnice sem si še posebej zapomnil, saj se mi je zgodila manjša nezgoda.

Ko smo se zjutraj zbudili in se pripravljali za odhod na plažo, sem bil poln pričakovanja. Takrat še slutil nisem, kaj se mi bo tisti dan zgodilo. Na plaži so nas že čakali naši prijatelji, da bi šli skupaj v vodo. Ker pa je bila še nekoliko hladna, smo raje najprej na pesku igrali nogomet in odbojko. Pri tem nam je hitro postalo vroče in naredi smo si potapljaška očala in dihalke ter se šli potapljat in iskat školjke. Ko smo že imeli polno vrečko školjk, smo se odločili, da se bomo igrali na napihljivih blazinah. Hitro smo odplavali do obale, da bi jih napihnili.

Odnesli smo jih v vodo in ker sem bil najmlajši, sem prvi splezal na blazino. Odneslo me je nad kamenje, kjer so plavale ribe. V tistem trenutku me je sestra porinila z blazine in padel sem v vodo ter se pri tem zbodel. Takoj sem začutil bolečino in odplaval na obalo k mami. Mislila je, da sem stopil na školjko in mi je dala obkladek na boleče mesto. Očka pa je vprašal domačina, od česa bi lahko dobil takšen pik.

Odgovoril mu je: » Lahko bi bil morski pajek.«

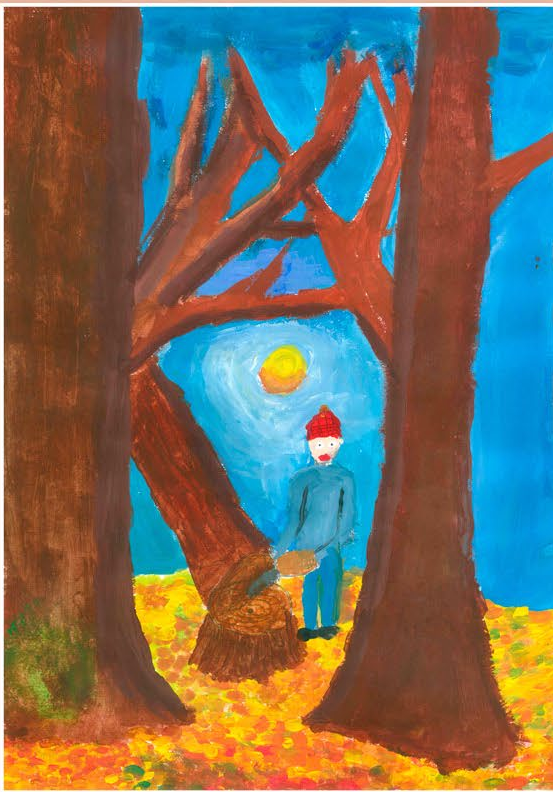
Svetoval mu je, naj dam nogo v vročo vodo, češ da to ustavi strup. Očka me je dal na ramo in stekel do apartmaja. Vso pot sem jokal, ker me je vedno bolj bolelo. Ko smo končno prišli v apartma, mi je mama hitro nalila vročo vodo v posodo. Čez nekaj časa me je nehalo boleti.

Ko je lastnica apartmaja izvedela, kaj se mi je zgodilo, mi je prinesla sladoled. Čez nekaj časa so to vedeli že vsi okrog nas in mi nosili sladoled ter me spraševali, kako se počutim.

Naslednji dan bolečine sploh nisem več čutil in sem se spet lahko kopal. Na sestro nisem bil jezen, saj se je le pošalila in mi vsega tega ni povzročila namenoma.

Iz tega dogodka sem se naučil, da je v vodi pametno nositi vodne copate, vendar jih še zdaj ne nosim. Če ne bi bili domačini tako prijazni in nam prav svetovali, bi se morda lahko slabše končalo.

Bodi torej prijazen do vseh, saj se dobro z dobrim vrača.

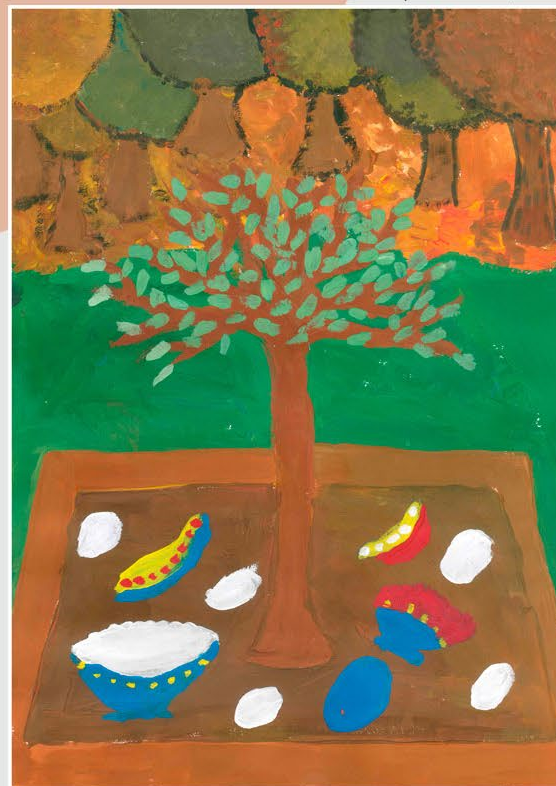

Rene Horvat, 6. b

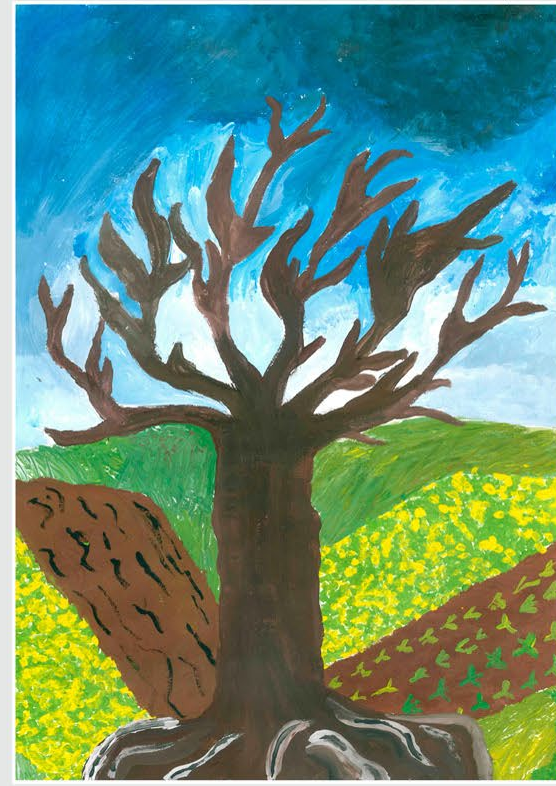

Rok Moravec, 6. b

Filip Belšak, 6. a

Jaka Horvat, 6. a

GOZDNA MAGIJA

Predavnimi časi je za devetimi gorami v gozdu žvela gozdna princesa s tremi sestrami in očetom ter mamom, ki sta bila gozdni kralj in kraljica. Žveli so v čudovitem gradu, obdanim z zelenjem in rožami. Princesa je imela rada naravo, še posebej živali v gozdu. Vsak dan se je sprehajala po travniku in šla v gozd hraniti živali. Gozdna princesa je imela tudi nadnaravno moč. Malo stran od gozda je žvela čarovnica v strašljivi palači.

Nekoč, ko se je princesa sprehajala po jasi, so prijezdili do nje štirje mladeniči. Najmlajši je bil princesi najlepši. Začela sta se pogovarjati. Izvedela je, da je princ, ki živi v sosednjem kraljestvu. Tudi princesa je bila princu všeč, zato sta se še večkrat srečala. Postala sta prijatelja.

Nekega jutra je princesa pogledala skozi okno in videla, da je gozd bolj temačen kot po navadi, živali so izginjale. Tudi trava je bila posušena. Odpravila se je na jaso, da bi videla, kaj se dogaja. Kmalu je spoznala, da je to delo zlobne čarovnice. Šla je v strašljivo palačo čarovnice in videla, kako čarovnica ugrablja živali in jih uroči. Od vsega hudega je skoraj zajokala. V naslednjem trenutku pa se je zbrala in uporabila svojo magijo. Živali je osvobodila, čarovnico pa uničila.

Ravno takrat pa je mimo prijezdil princ in videl, kaj je storila princesa. Zaljubil se je v njeno dobroto in ji izpovedal ljubezen.

Princ in princesa sta se poročila in srečna žvela v gradu ob čudoviti jasi in gozdnimi živalmi.

Žana Kovačič, 5. b

MAČKA IN TROBENTA

Predavnimi časi je v stari vasi živel glasbenik z mačko in trobento. Potovali so po svetu in z glasbo razveseljevali ljudi. Mali muc ni maral trobente, saj je mislil, da ima glasbenik raje trobento kot njega.

Nekega dne, ko je glasbenik odložil trobento, jo je mali muc hotel uničiti. Skočil je nanjo, vendar se trobenta ni zlomila. To je počel še tri dni. Tudi s šapo je večkrat udaril po trobenti, a trobenta je ostala nepoškodovana. Ko je četrty dan spet skočil na trobento in udaril po njej, je zaslišal glas:

»Au, to me boli!«

Mali muc se je prestrašil in začudeno pripomnil:

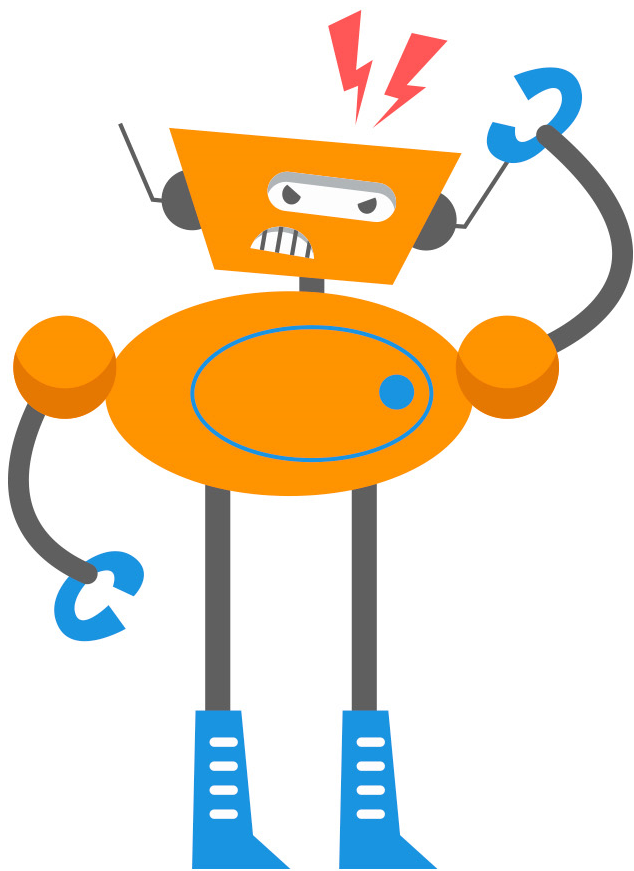
»Pa saj ti govoriš!«

Začela sta se pogovarjati. Spraševala sta se, zakaj sta pri glasbeniku. Trobenta je imela svoje mnenje, muc pa svoje. Vsak je vztrajal pri svojem, zato sta se skregala. Prepir je trajal tri dni, nato pa sta ugotovila, da je bolje, če postaneta prijatelja.

Minilo je 40 let. V tem času sta se muc in trobenta velikokrat skregala in nazaj pobotala. Nekega dne pa je glasbenik močno zbolel. Z rešilcem so ga odpeljali v bolnišnico. Mačka in trobento je bilo strah, da bosta ostala sama. Vendar je glasbenik ozdravel in prišel nazaj domov. Spet so začeli skupaj nastopati. Dobili so veliko nagrad. Bili so nerazdružljivi. Vsi so našli tudi svoje ljubezni.

Glasbenik, trobenta in maček so z družinami nastopali po celem svetu. Mogoče jih srečate, če že niso umrli.

Hana Ozmec, 5. b

Roboti prihajajo

Roboti svet prevzemajo,

vse so že uničili.

Zakaj to delajo?

Roboti so vse popičili.

Jaz sem edini človek,

vsi drugi so roboti.

Uničeno je šolstvo,

postalo je vse drugačno.

Uničeno je človeštvo

in vreme je vedno oblačno.

Teo Bratuša, 4. b

NESREČNO POTOVANJE

Predlani smo z mojo družino med počitnicami odšli na morje, na Brač. Pripovedovala vam bom o nesreči, ki se nam je zgodila tam.

Ko smo prispeli, smo se namestili v stanovanje in se odšli, prvič tisto leto, malo osvežit v morje, saj je bilo zelo vroče. S sabo smo pripeljali tudi čoln, ki smo ga kupili z mojo botro in botrom.

Čoln smo odnesli do morja, si oblekli rešilne jopiče, naložili hrano in nahrbtnike ter že smo zapluli po morju. Iskali smo zanimiv in dovolj velik zaliv, da bi se lahko namestili na njem. Prvi je bil premajhen, zato smo odšli dalje. Drugi je bil že zaseden z veliko jadrnico, zato je moj oče rekel: "V tretje gre rado." Odpluli smo dalje in zagledali tretji zaliv, ki je bil ravno pravšnji.

Zasidrali smo se in končno stopili na kopno. Bili smo presrečni, da smo našli tako lep zaliv. Tudi lačni smo že bili, zato smo iz nahrbtnikov vzeli sendviče in jih pojedli. Ko smo se najedli, sva s sestro šli raziskovat po zalivu, mama in oče pa sta se sončila. Tam smo bili kar štiri ure. Ko je bila ura tri, smo odšli nazaj proti domu, saj smo imeli dogovorjeno pozno kosilo s prijatelji, ki smo jih spoznali tam. Pospravili smo stvari, odvezali čoln in že smo zapluli proti domu.

V zalivu je pihal veter, a ko smo prišli na odprto morje, je bilo še huje. Veter je bil močan in mrzel. Takrat nas je v srcu malo stisnilo, ni nam bilo vseeno. Voda je začela počasi prihajati v čoln. Vse nas je grozno hudo zeblo. Vzeli smo posodice, ki so prej bile polne s hrano in z njimi smo zajemali vodo, ki je bila v čolnu ter jo izlivali nazaj v morje. Upali smo, da ne bo zmanjkalo bencina. Premikali smo se zelo počasi, saj so nas valovi odnašali nazaj. Pred nami je bilo morje, nismo več vedeli, kaj naj naredimo. Hoteli smo že prositi za pomoč pri drugih večjih ladjah, ki so se peljale mimo, vendar smo še vedno verjeli, da nam bo uspelo. In res nam je uspelo, v daljavi smo zagledali naš zaliv.

Bili smo presrečni, tresli smo se od strahu in mraza. Hitro smo odšli do pomola in se zasidrali. Peš smo se odpravili do stanovanja oviti v brisače. Celi premočeni smo vstopili v apartma in mama je takoj skuhala čaj. Ob pitju čaja smo se še vedno tresli.

Bilo nam je toplo in razmišljali smo o nesrečni pustolovščini, ki se nam je zgodila. Takrat smo se naučili, da ni treba biti vse popolno, da bi bili zadovoljni. Lahko bi se zasidrali že pri prvem zalivu, a nam ni bil dovolj lep.

Ni pomembno, kje smo. Najpomembnejše je, da smo v družini zdravi in da smo skupaj.

Naja Majcen, 7. b

Mia Šoštarič, 7. b

Kaja Kumer, 7. a

MATIJI SE SPREMENI ŽIVLJENJE

Nekoč sta v gradu živelata Lena in njen oče. Nekega jutra se je Lena zbudila. Pred sabo je zagledala očeta in se ga ustrašila. Oče ji je povedal, da bo naslednji dan rdeča ptica izbrala njenega zaročenca. Ko je Lena to slišala, je vzela črno obleko in zbežala iz gradu.

Vzela je konja in odhajala proti gozdu. Na poti je srečala Matija. Matija je bil preprost fant. Vprašal jo je, kako ji je ime in kam se ji tako mudi. Lena se mu je predstavila in povedala, da želi zbežati, saj ji bo naslednji dan rdeča ptica izbrala zaročenca. Matija ji je želel pomagati, zato sta se skupaj odpravila naprej.

Ko je oče izvedel, da je Lena pobegnila, je za njo poslal stražarje. Stražarji so jo našli in odpeljali domov, Matija pa pregnali. Naslednji dan je rdeča ptica za zaročenca izbrala ravno Matija. Ko je Lena izvedela, da bo njen zaročenec Matija, je bila vesela, saj bo dobila za moža nekoga, ki ga že pozna in je zelo prijazen. Tudi Matija je bil zelo srečen in šel takoj kupit prstan. Prstan je shranil na polici. To je videl lovec in prstan ukradel. Ker je Matija to videl, je stekel za lovцем, ga udaril in potisnil v luknjo. Naslednji dan je bil čas poroke. Lovec je splezal iz luknje. Ker je hotel dobiti čim več denarja, se je odločil, da bo ugrabil Leno. Vanjo je ustrelil uspavalno puščico. Ko bi morala Lena priti pred oltar, je ni bilo nikjer. Matija je takoj stekel proti luknji pogledat, če je še lovec tam. Ker lovca ni bilo, je vedel, da je lovec ugrabil Leno. Začel jo je iskati. Prehodil je ves gozd. Naenkrat se je zelo stemnilo. Padel je in izgubil zavest. Ko se je zbudil, se je znašel v čisto drugem svetu. Videl je avtomobile, visoke hiše, ceste in razne druge stavbe, ki jih ni poznal. Vstopil je v neko stavbo. Tam je zagledal za steklom spečo Leno. Razbil je steklo in vzel Leno. Previdno jo je odnesel nazaj na mesto, kjer se je zbudil. Naenkrat se je pred njim pojavil velik tunel. Skupaj z Leno je stopil vanj. Ko je prišel iz tunela, je tunel izginil, z Leno pa sta bila spet v gozdu. Odnesel jo je v grad. Lena se je naenkrat zbudila in se ni ničesar spomnila od ugrabitve naprej. Nadaljevali so s poroko.

Lena in Matija sta se poročila in imela veliko otrok. Še dolgo so srečno živeli.

Lea Bombek, 5. b

VELIKA KRAJA

Nekoč so v nekem mestu živeli dedek, vnuk Marko in Markov oče. Niso imeli veliko denarja, zato so živeli v majhnem, skromnem stanovanju. Marko je opazil, da se dedek velikokrat zvečer odpelje s svojim teleportacijskim motorjem. Nekega večera je Marko sledil dedku.

Ker je bil dedkov motor zelo hiter, mu je Marko težko sledil s svojo rolko. Dedek se je ustavil pred neko veliko zgradbo. Marko se je skrtil za grm in ga opazoval. Ker varnostnika dedku nista pustila vstopiti v zgradbo, je dedek uporabil motorjevo moč in se teleportiral v stavbo. Marko je hitro vzel rolko in se zadnji čas oprijel dedkovega motorja ter se skupaj z dedkom teleportiral v stavbo. Dedek je kmalu ugotovil, da je z njim vnuk. Marka je zanimalo, zakaj sta v stavbi. Ko mu je dedek povedal, da želi ukrasti najdražjo krono na svetu, je bil Marko nad idejo zelo navdušen. Krono sta vzela iz vitrine, ob tem se je sprožil alarm. Prikazal se je policist Lajevc in ju začel loviti. Tatiča sta hitro skočila na motor in zapustila stavbo. Policisti so ju lovili z devetimi avtomobili in s tremi helikopterji. Hitro sta zapeljala v ozko ulico in se skrila. Ker sta se pogovarjala, ju je slišal policaj. Kmalu so prišli vsi policisti in ju obkolili. Dedek in Marko sta bila ujeta v past in razmišljala, kako bi lahko ušla. Na teleportacijski motor sta čisto pozabila. V nekem trenutku se je dedek spomnil, da je bil v mladosti kaskader. Prižgala sta motor, se nagnila nazaj in se pognala proti policistom. Peljala sta z veliko hitrostjo. Po zadnjem kolesu sta se zapeljala čez policijske avtomobile. Marko se je spomnil na gumb za teleportacijo in zaklical dedku, naj ga pritisne. Teleportirala sta se domov.

Markov oče je še spal, zato ga nista budila. S pomočjo teleportacijkega motorja sta premaknila celotno stanovanje s premoženjem v majhno zabavno mestece. Ko se je oče zbudil, je videl, da so v drugem kraju. Dedka in Marka je vprašal, kako se je to zgodilo in zakaj. Pojasnila sta mu, da sta si zaželela bolj mirni kraj, kraj pa sta mu zamolčala.

Po treh letih se je Markov oče sprijaznil s selitvijo in si našel prijatelje. Po naključju je izvedel tudi za kraj. Z dedkom in Markom so se odločili, da skrivaj prodajo krono. S prodajo so dobili veliko denarja, zato so si kupili veliko hišo, nov športni avto in zalogo hrane. Policija ni našla krivca, zato so primer kraje zaključili.

Dedek, Marko in Markov oče pa so lahko brezskrbno živeli do konca svojih dni in nikoli niso bili več revni.

Luka Hanželič, 5. b

ŠOLA V PRIHODNOSTI

V šoli prihodnosti bodo učenci elegantno oblečeni. Dekleta bodo nosila obleke in krila, fantje pa srajce in kavbojke. Učiteljice bodo mlade in prijazne ter oblečene v pisane obleke. Kuharice bodo nosile le roza uniforme in kuhale bodo vse razen enolončnice. Vsak dan bo na razpolago ruski bife.

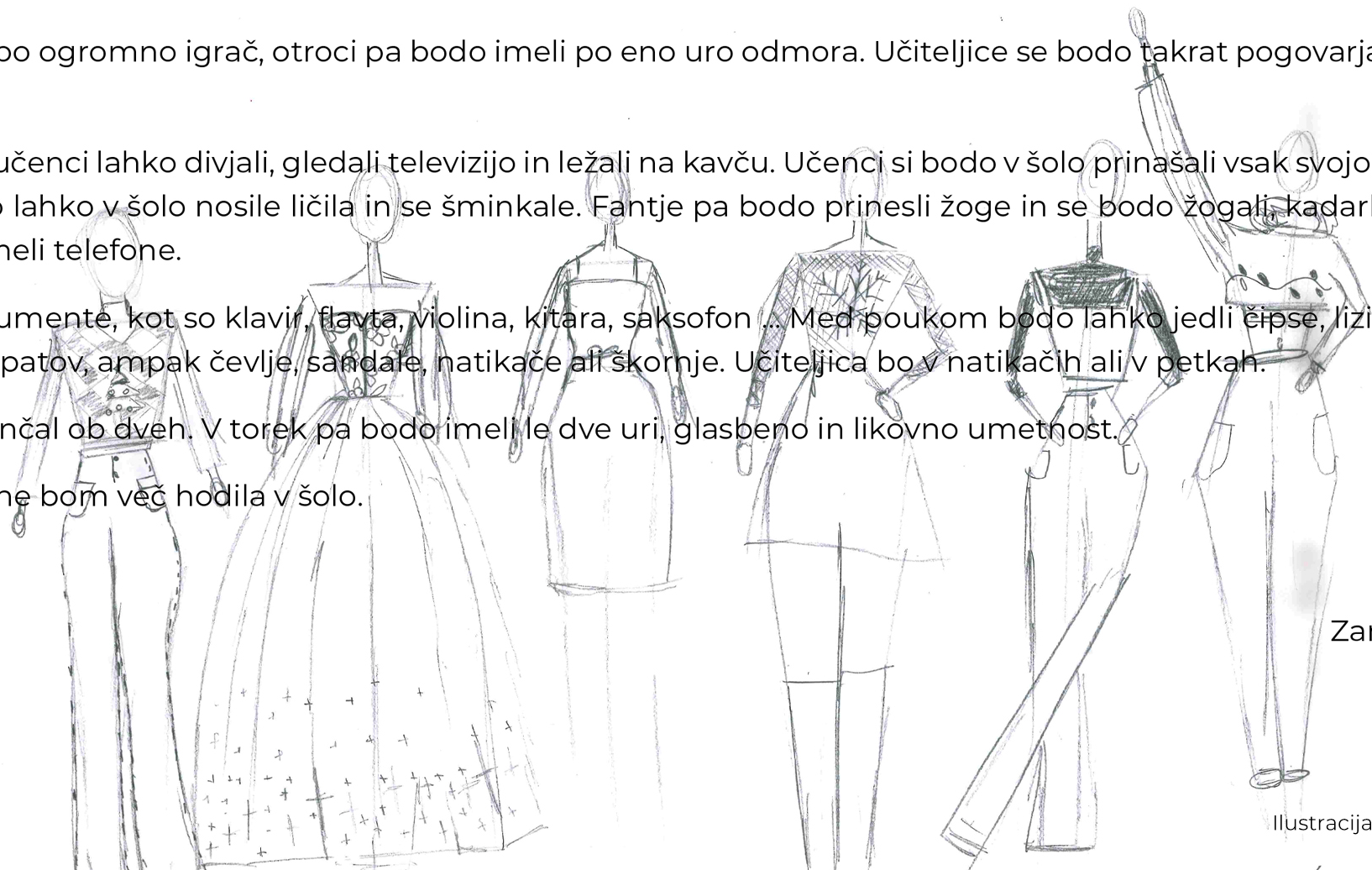
Učilnice bodo zelo velike in v njih bo ogromno igrač, otroci pa bodo imeli po eno uro odmora. Učiteljice se bodo takrat pogovarjale v zbornici, ki bo zunaj na svežem zraku.

Ko učiteljic ne bo v razredu, bodo učenci lahko divjali, gledali televizijo in ležali na kavču. Učenci si bodo v šolo prinašali vsak svojo igračo, lahko tudi deset naenkrat. Deklice bodo lahko v šolo nosile ličila in se šminkale. Fantje pa bodo prinesli žoge in se bodo žogali, kadarkoli se jim bo zahotelo. Vsi učenci bodo lahko imeli telefone.

Igrali bodo lahko na različne instrumente, kot so klavir, flavta, violina, kitara, saksofon ... Med poukom bodo lahko jedli čipse, lizike, čokolado, bombone ... Tudi ne bodo imeli copatov, ampak čevlje, sandale, natikače ali škornje. Učiteljica bo v natikačih ali v petkah.

Pouk se bo začel ob enajstih in končal ob dveh. V torek pa bodo imeli le dve uri, glasbeno in likovno umetnost.

Škoda, da bom takrat že velika in ne bom več hodila v šolo.

Zarja Marin, 4. b

Ilustracija - Leja Škedelj, 8. a

Nicolina Drozg, 8. b

Maja Bezjak, 8. b

Metod Stanič, 8. a

SREČA ZNOTRAJ ENEGA LETA

Za devetimi gorami je bila zelo znana kmetija. Tam so živeli deklica Lana, teta Tija in tetin sin Nej. Kmetijo je obiskal fant Kazan.

Pozvonil je. Vrata mu je odprla Lana in ga vprašala, kaj želi. Kazan ji je povedal, da bi imel jajca in kokoš. Lana mu je dala, za kar je prosil. Kazanu je bila Lana zelo všeč. Vprašal jo je, kako ji je ime. Ko mu je povedala, jo je vprašal, če jo lahko še kdaj obiše. Ker je bil Kazan všeč tudi Lani, je z veseljem sprejela njegovo željo. Postala sta zelo dobra prijatelja. Prijateljstvo je sčasoma preraslo v pravo ljubezen. Lana je to povedala teti in bratranču Neju. Bila sta zelo vesela, zato sta priredila veliko večerjo. Teta Tija je prosila Neja, da odnese kozi in kozličku ostanke hrane. Nej je takoj ubogal teto. Ko je dal hrano kozi in kozličku, je koza spregovorila. Neju je rekla, da jima naj ne daje hrane. Nej je bil zelo presenečen, ko je slišal, da koza govori, vendar ni upošteval kozje želje. Koza je bila zelo jezna.

Pred hišo so se zbrali Lana, Tija in Kazan. Nej je prišel do njih. Takrat je pritekla koza in brcnila Neja v trebuh. Teta Tija je bila prestrašena in jezna na kozo. Takoj je poklicala veterinarja, da je uspaval kozo. Tija je obžalovala svojo odločitev. Vsi so bili žalostni. Vendar pa žalost ni trajala dolgo, saj je Lana ugotovila, da je noseča. Ko je to povedala Kazanu, je bil Kazan zelo vesel, da bo postal oče. Veselo novico sta povedala tudi ostalim. Teta Tija je od vesela naročila limuzino in se odpeljala po nakupih za otroka. Že takoj so izvedeli, da bo Lana rodila punčko. To je bil pravi čudež, saj je bila noseča le par dni.

Lana in Kazan sta se odločila, da se bosta poročila. Šla sta v zlatarno, kjer sta si kupila prstana. Poročila bi se naj čez pet dni. V tem času je Lana rodila. Na dan poroke je prišla iz porodnišnice. Kazan in Lana sta se poročila in punčko predstavila vsem gostom. Vsi so bili srečni.

Žana Horvat, 5. b

TRI OPICE

Pred davnimi časi so živele tri vesele opice, ki so se rade igrale z žogo. Bivale so na velikem drevesu.

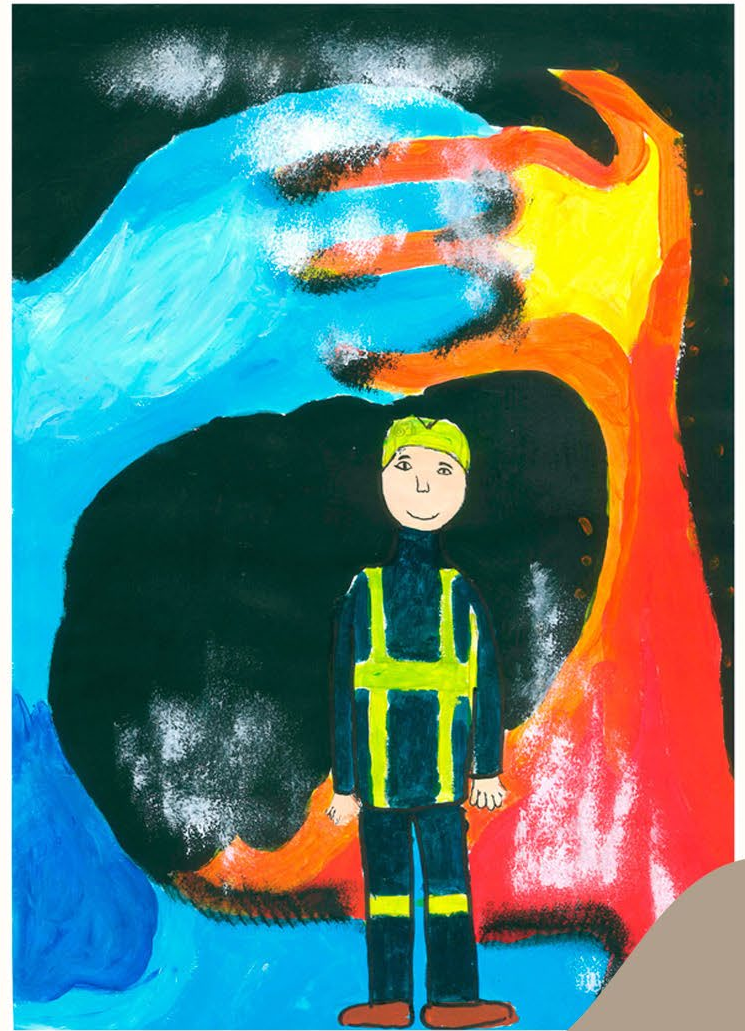
Nekega dne jim je žoga padla v črno luknjo, kjer je bivala hudobna čarovnica Marta. Ker je opicam žoga veliko pomenila, so jo hotele dobiti nazaj. Z drevesa so odtrgale dolgo ovijalko, jo privezale za vejo in se spustile v luknjo. Začele so iskati žogo. V luknji so bili štirje tuneli. Ker niso vedele, kateri vodi do žoge, so se odločile, da gre vsaka raziskovat svoj tunel.

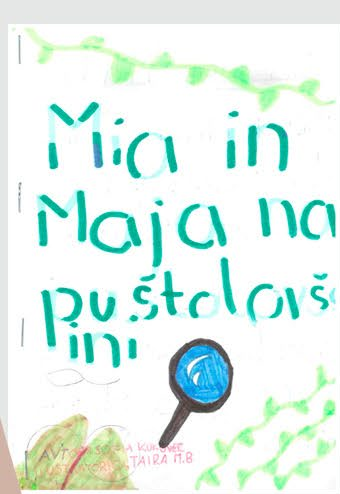
Čarovnica Marta je zelo rada čarala in se smejala. Nikoli ji ni bilo dolgčas. Ko se je do nje prikotalila žogica, ni vedela, kaj je to za en predmet, saj nikoli prej ni videla žogice. S čarovnijo je izvedela, da je to žogica in da se z njo lahko igraš tako, da jo odbijaš od tal. To je tudi storila. Medtem ko je Marta odbijala žogico, so opice preiskale vsaka svoj tunel. Nobeden ni vodil do čarovnice, zato so skupaj odšle v četrtega. Med potjo so srečale nekaj podzemnih živali. Ko so prišle do konca tunela, so videle čarovnico, kako si odbija žogico. Prosile so jo, da jim žogico vrne. Čarovnica se je razjezila in začarala opice, da so postale butaste. Ker niso več vedele, po kaj so prišle, so se odpravile nazaj na površje.

Naslednji dan je čarovnija nekoliko popustila, ravno toliko, da so se opice spet spomnile na žogico. Spet so hotele dobiti nazaj žogico. Na poti do luknje so na tleh videle nekaj svetlečega. Predmet so pobrale. Bila je čarobna palica, vendar opice tega niso vedele. Vzele so jo s seboj v luknjo. Ko so prišle do čarovnice, so s paličico mahale proti njej. Naenkrat se je zaiskrilo in čarovnica se je spremenila v krastačo, opice pa so spet postale normalne. Vzele so žogico in odšle nazaj na površje.

Ker je bila čarovnica začarana, so se lahko opice spet brezskrbno igrale s svojo žogico.

Vid Brlek, 5. b

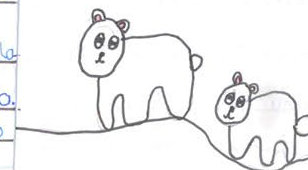
To sta Mia in Maja. Tukaj sta našli nekaj nenavadnega. In to je mamut. Verjetno se sprašujeta da razkrijeta svet. Prvo stvar, ki je zakaj mamut. bosta razkrili, je gozdna skrivnost! Sedaj sta se odpravili na pot. Na poti sta

No, zgodba je mamuta in starša dolga. Ampak bova mamuta. In tako sta vseeno povedali. Veste, se vrnili v današnjost. Potovali sva skozi preteklost. Tam sva videli mamute. Potem sva še videli majhnega

Sto najprej nekaj spili in pojedli. Nazadnje sta se se preobla. Videli sta severnjake. Medveda in njegovo družino. V pižamo in sta lepo družino. Drugo jutro sta se vrnili v preteklost. Ampak v Antarktika. Tam je zelo mrzlo, zato

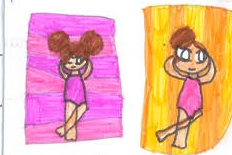
Tam sta ostali nekaj časa. Ampak se je veselje končalo. Morali sta se vrniti v današnjost. Bilo je dolgočasno. Sog nista imeli pustolovšini. Komaj sta čakali na naslednje pustolovščino. Pripravili sta se za spanje. Maja je bila vsa vesela. Komaj je čakala, da bo plavalca z delfini. Odšli sta spat.

Naslednje jutro pa se je zgodila Mii. No, je zgodil čudež. Verjetno se sprašujete kakšni čudež. No, pa vam ga povem. No, bodite tišji, ok. Vse se je začelo v hotelu, ko sem pojedla nekaj nesladkega. In sem postala vila. Enako

Odšli sta v preteklost v današnjost. Ampak videli sta delfine. Maja je komaj čakala, da bo plavalca z delfini. Potem sta nahranili delfina. Ampak ko sta bili utrujeni, nista odšli

Potem sta odšli v je konec za to leto. danes. Morali sta peljati sta se z vlakom in to 4 ure. Potem sta prispeli domov. In si odpočili in razpakirali. No, izletov

POČITNICE NA HVARU

Lansko poletje smo z družino dopustovali na otoku Hvaru. Tja smo šli mama Anita, ata Boštjan, brat Aljaž in jaz, seveda.

Od doma smo se odpravili že ob štirih zjutraj, da bi se izognili preveliki gneči. Peljali smo se čez Dravo, kjer je meja med Slovenijo in Hrvaško. Nato smo nadaljevali pot čez Hrvaško, do otoka Hvara pa smo se peljali še s trajektom. Ko smo končno prispeli na otok, smo se najprej zapeljali do apartmaja. Ker je bil lep sončen dan, smo se odločili, da gremo najprej v restavracijo, nato pa se malce razgledamo po okolici. Pojedli smo pico, ki je bila res zelo dobra. Siti smo se odpravili na sprehod in ko je že postajalo temno, smo se vrnili v apartma.

Zbudili smo se v vroč sončen dan in se odločili, da gremo iskat plažo. Ker je bila oddaljena dobrih petnajst minut, smo se peljali z avtom. Plaža je bila zelo lepa, morje pa hladno, ampak ker je bilo zelo vroče, sva z bratom takoj skočila v vodo.

Hvala bogu je bila na plaži tudi restavracija, zato smo po kopanju lahko tam tudi jedli. Kupila sem si tudi sladoled. Zvečer smo se sprehajali ob morju, nato pa se po napornem dnevu odpravili spat.

Ostali dnevi so bili bolj ali manj podobni, razen takrat, ko nas je lastnik apartmaja, ime mu je bilo Milan, s svojo ladjico odpeljal na majhno plažo, ki se je nahajala na bližnjem otočku. Ker je bilo tisti dan morje precej razburkano, naju je bilo z mamo malce strah. V nekem trenutku sem mislila, da se bomo prevrnili, zato sem zakričala, da nočem umreti. Vsi so se mi začeli smejati. Pozneje sem ugotovila, da so moje besede res zvene le smešno, saj nismo bili v smrtni nevarnosti.

Ko smo prispeli do plaže, sta se brat in ata odločila, da se bosta povzpela na najvišjo skalo in z nje skočila v morje. In res sta. Po moje sta skočila z višine okrog deset metrov, a se nista bala. Tudi jaz se ne bojim višine, ampak kljub temu sem raje skakala z manjše skale.

Ko smo se pozneje vračali, je bilo morje mirnejše, kar mi je bilo zelo všeč. Še posebej pa sem se razveselila, ko smo zagledali delfina. Ampak se je hitro umaknil, ker se je ustrašil naše ladjice. Nisem mogla verjeti svojim očem, saj sem prvič v življenju videla delfina tako od blizu.

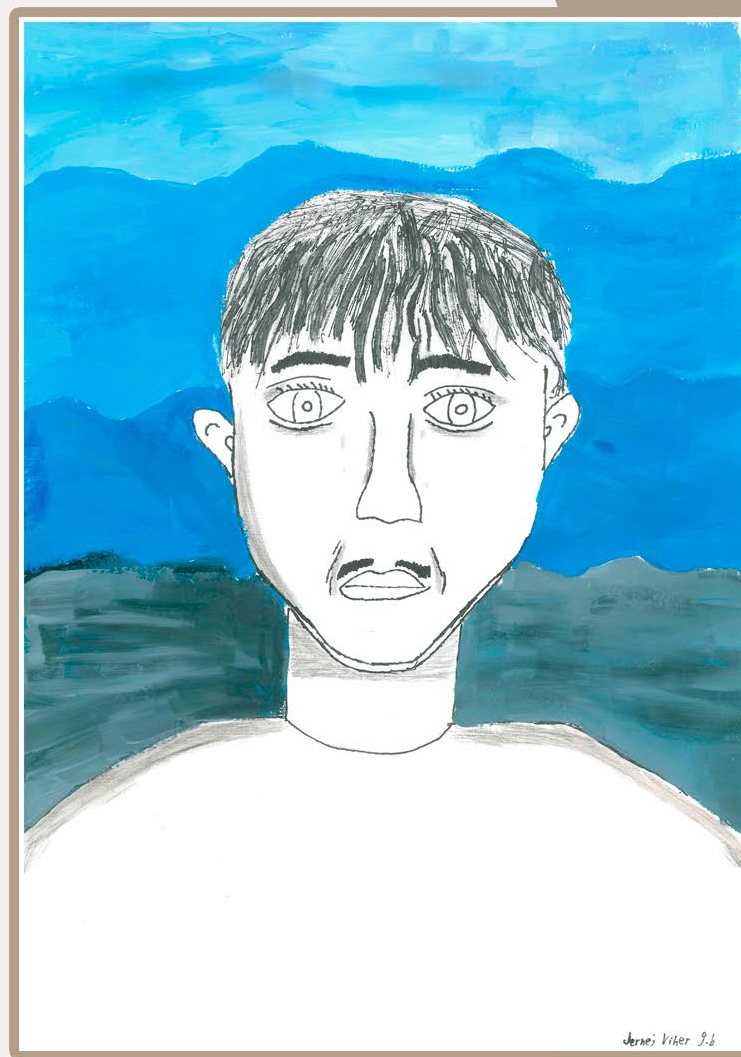
Zvečer smo potem uživali ob mirni glasbi in opazovanju plesa z barkami. Polna lepih doživetij tistega dne sem se odpravila spat.

Drugi dan smo se žal začeli odpravljati proti domu, kjer sta nas dedek in babica že nestrpno čakala. Sama pa sem še dolgo potem razmišljala o čudovitih počitnicah na Hvaru in želim si, da bi tja šli še kdaj.

Kaja Malec, 9. b

Jernej Viher, 9. b

Ajda Brlek, 9. b

MI PA GREMO - VSAK PO SVOJE ...

Naša osnovnošolska pravljica se je letos končala. Devet nepozabnih let smo preživeli skupaj in pri tem marsikaj doživeli, se veselili in včasih tudi jokali. Poleg znanja smo se naučili tudi discipline, strpnosti, medsebojne pomoči in solidarnosti. Lepo nam je bilo, med prijatelji, sošolci, učitelji ...

Sedaj se od osnovne šole poslavljamo. In poslavljamo se od svojega otroštva, včasih napornega, pa vendar tako čudovitega in neponovljivega. Sedaj gremo naprej. Vsak po svoje. To pa ne pomeni, da se ne bomo srečevali. Na začetku najbrž bolj pogosto, potem pa z nekaterimi malo manj. Toda takšno je življenje in vsak človek gre pač svojo pot. Kljub temu upam, da bomo ostali prijatelji, da se naše vezi ne bodo nikoli dokončno pretrgale.

Z nekaterimi bom nadaljevala šolanje na isti šoli, saj nas precej gre v Ormož, kjer smo se vpisali v gimnazijo, predšolsko vzgojo in zdravstveno nego. Videvali se bomo torej vsak dan. Fantje pa so se večinoma odločili za različne programe na Ptuj in zanimivo se bo pogovarjati, kako komu gre. Verjamem, da smo v osnovni šoli dobili dobro osnovo in da ne bomo imeli večjih težav.

Sama imam veliko želja in ciljev, ki jih želim uresničiti v svojem nadaljnjem življenju. Šolanje bom nadaljevala v gimnaziji, saj mi nudi najboljšo podlago in možnosti za nadaljnji študij. Najprej sem razmišljala o ptujski gimnaziji, po informativnih dnevih pa sem spoznala, da je gimnazija v Ormožu prava odločitev zame. Rad bi bila psihologinja in to je moj prvi večji življenjski cilj. Želim si pomagati ljudem, ki so se znašli v različnih stiskah.

Želim si, da bi bila uspešna, zadovoljna in srečna. Sreče pa ne prinaša le poklicna kariera, ampak predvsem moji najdražji, s katerimi živim, moji prijatelji in v bodoče seveda družina, ki si jo želim ustvariti.

V to smer gre torej moja pot. Vem, da se na njej lahko včasih spotaknem, ampak pomembno je, da vztrajam in nadaljujem vse do cilja, ki ga želim doseči. Čeprav se nekoliko z žalostjo poslavljam od osnovnošolskega obdobja, se veselim novih izzivov in z optimizmom zrem v prihodnost.

THE MOST DIFFICULT THING I'VE EVER DONE

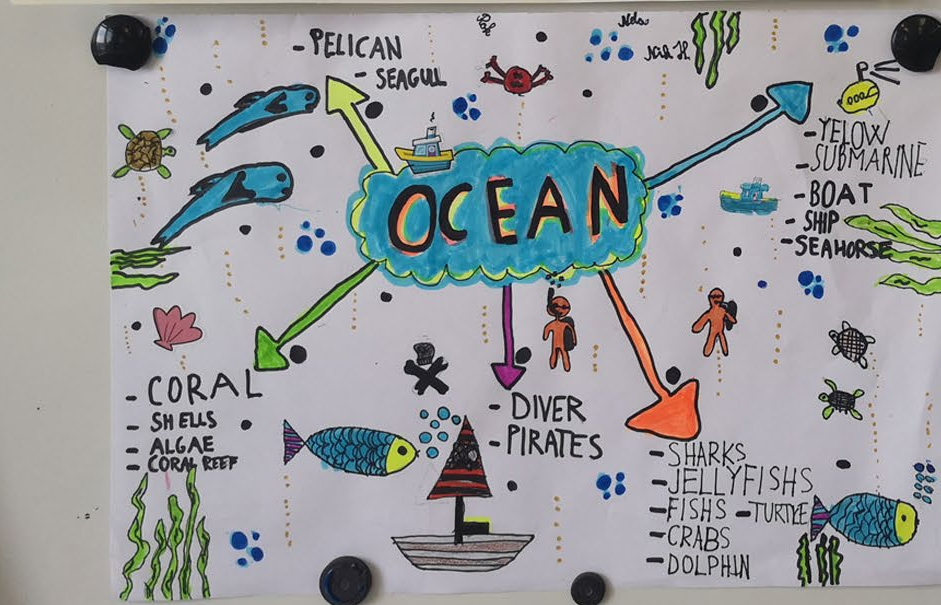
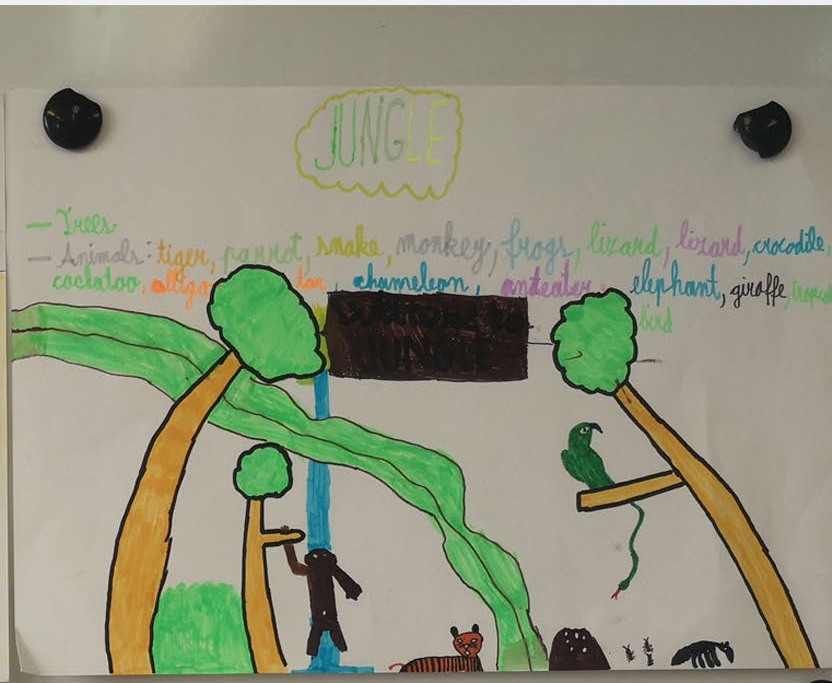
In the 5th grade we were at Debeli Rtič in school in nature. We were at the seaside and every afternoon after diner we went to the swimming pool for two hours. At that time, I was already training swimming for the second year.

We had a competition in two lines. In our group there were all girls and one boy. In the other group there were only boys. Two teachers were standing in the pool, one in each line. They were holding a hoop under the water. The competitors had to swim above the hoop, make a turn through it and swim back.

The boys were winning for quite a distance. I was swimming last and the boys already did the last change, but our girl was still swimming back. Then we too finally made a change and I started swimming. The boy was already making a turn through the hoop and started to swim back to the finish. But at the end I was faster than him for just a little. That was the most difficult and impossible thing I've ever done.

Eli Kumer, 9. b

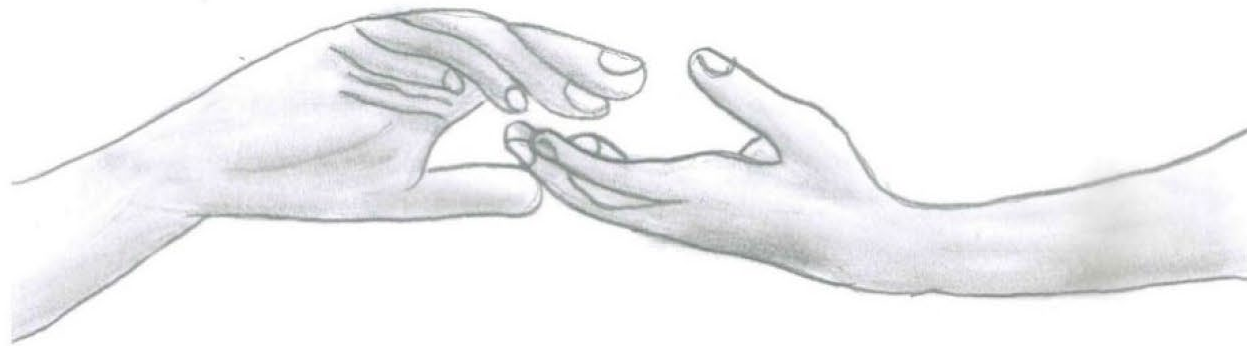

Učenci 4. a

FLORIN SVET

»Kdo sem jaz?«

Moje ime je Flora Miller in stara sem 15 let. Imam modrozelenene oči in temnorjave lase, ki mi segajo malo čez ramena. Visoka sem nekje okoli 165 centimetrov. Živim v Švici s svojimi starši in bratom Hansom. Moja družina šteje med najbogatejše družine, ki živijo v našem mestu. V lasti imamo ogromno vilo (no, vsaj moje prijateljice so rekle tako) in majhno leseno kočo, ki ima čudovit razgled na gore. Med moje hobije spadajo kolesarjenje, ples, smučanje, slikanje ... Ne maram pa nasilja, alkohola, mamil, revščine ter ljudi, ki se znašajo nad drugimi.

Kdo so oni?«

Moja mama nima službe, saj se je odločila, da bo skrbela zame in brata. Je prijazna, razumevajoča, daje koristne nasvete in jo le stežka razjeziš.

Moj oče je zaposlen v velikem podjetju z avtomobili, ki je zelo dobičkonosno. Dela cele dneve, zato ga ne vidim prav pogosto. Je pa dober človek tako kot moja mama.

Moj brat Hans je star 15 let. Ima rjave lase, ki so za odtenek ali dva svetlejši od mojih in zelenomodre oči, v katerih prevladuje bolj zelena kot modra. Visok je nekje okrog 170 centimetrov. Je zelo pameten in uspešen športnik. Verjetno mu zaradi tega moja starša posvečata več pozornosti kot meni. Drugače pa je zelo razigran, samozavesten, včasih tudi zloben, ampak je tudi prijazen in me zna zlahka spraviti ob živce.

Zjutraj sem se zbudila ob zvoku svoje budilke. Bilo je 6:45. Kot po navadi sem se uredila in nato šla zbuditi svojega brata Hansa. Ko sem ga zbudila, sva hitro odšla dol v dnevno sobo, pozdravila mamo, vzela kosilo, ki nama ga je pripravila, ter odšla na železniško postajo, kjer sva vsak šolski dan čakala na vlak, da naju odpelje v šolo.

Ko sva prispela tja, so me takoj obkrožile prijateljice in me spraševale o najrazličnejših stvareh. Na svoji šoli sem bila kar popularna. Ravno ko sem vstopila v razred, sem opazila, da je tudi Hansa obkrožala velika množica ljudi. Tudi on je bil zelo popularen. Celo bolj kot jaz. Kmalu zatem je prispel učitelj in pouk se je začel.

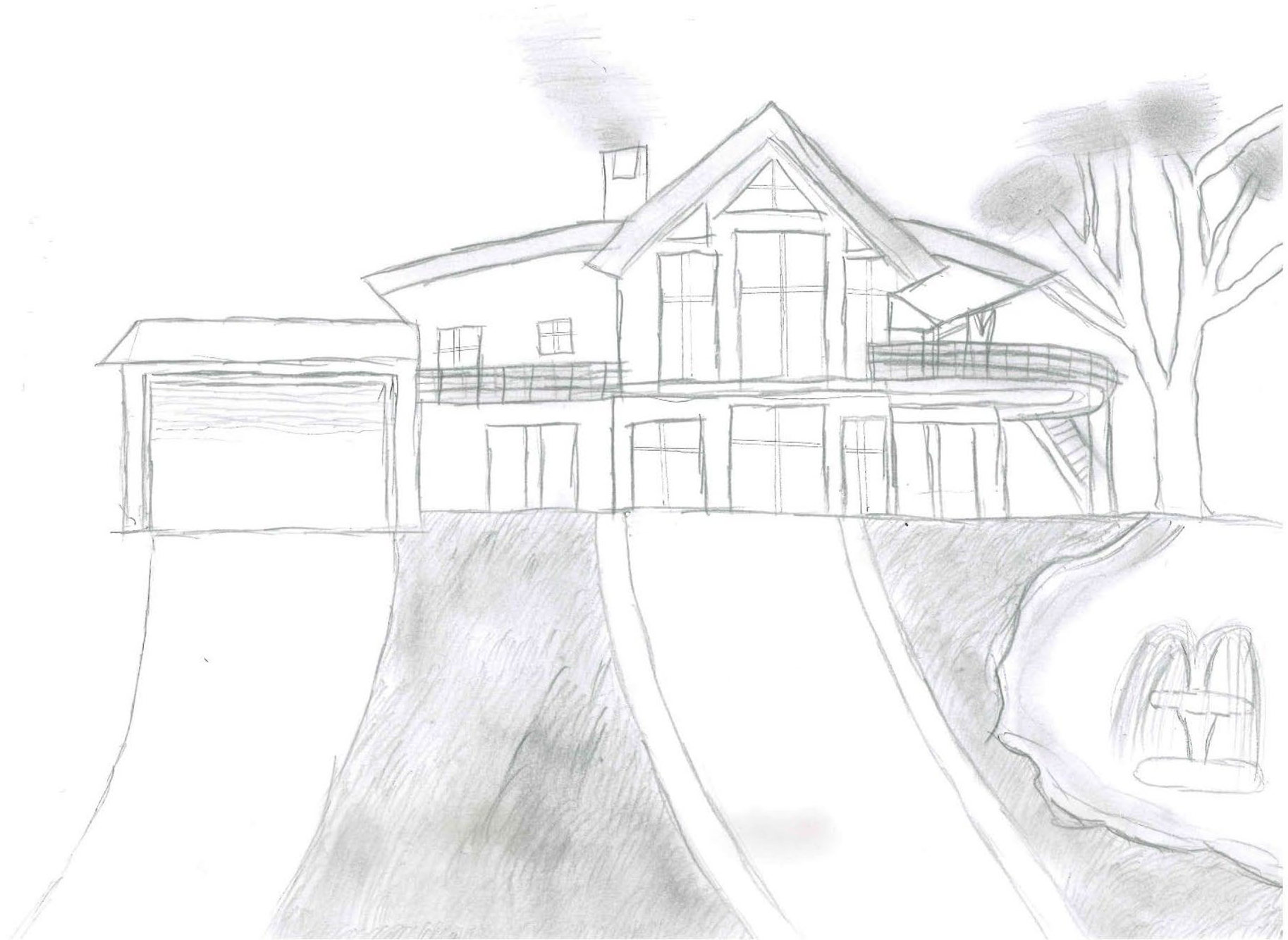
Po pouku sva se s Hansom poslovila od svojih prijateljev ter odšla na železniško postajo, kjer sva spet čakala na vlak, ampak tokrat zato, da naju odpelje domov.

Ko sva prispela, sem takoj odšla v svojo sobo ter se zaposlila z domačo nalogo in s stvarmi, ki jih delam v prostem času. Nisem se zavedala, koliko časa je minilo, dokler nisem pogledala skozi okno in uzrla, da je že večer. Takrat sem zaslišala, da je prišel moj oče. Od nekdanj sem se svojim očetom dobro ujela. Takoj sem se pognala iz sobe kot kakšen petleten otrok in stekla k njemu. Očitno me je opazil in vprašal: »Ali sem kaj zamudil?«

»Ne,« sem rekla zadihana od vsega tekanja.

»Prav. Zdaj pa moram nekaj preveriti na poročilih,« je rekel resno. Začudila sem se ob njegovi izjavi, saj se po navadi ni menil za poročila.

S tem stavkom je odšel v dnevno sobo ter prižgal televizijo in rekel: »Pojdi po svojega brata in mu reci, da mora priti zdaj dol. Takoj!« je rekel odločno. Pokimala sem in začela spet tekati, vendar tokrat do bratove sobe.

Ko sem prišla, je nekako vedel, da sem jaz, saj je rekel: »Ali ne vidiš, da sem zaposlen? Pojdi ven!« je dejal.

»Oh, verjemi, da v tvojo sobo ne bi prišla, če res ne bi bilo potrebno. In samo da veš, najin oče je rekel, da moraš takoj priti dol. In to takoj!« sem rekla, da sem še bolj podkrepila svoje besede. Moj brat se je ob teh besedah zresnil in ustavil svojo igrico.

»Boljše zanj, da je pomembno,« je rekel. V odgovor sem samo zavila z očmi. Nato je vstal s svojega pisarniškega stola, jaz pa sem mu sledila. Ko sva prišla dol, sta naju že čakala najina starša.

»Zdaj pa bodita tiho!« je rekel najin oče resno. S Hansom sva se spogledala in pokimala. Nato so se poročila začela predvajati. Začelo se je nekako tako:

»Pozdravljeni. Danes poročamo o udarni novici, ki je pretresla celo Švico. Zaradi prevelike razširitve novega korona virusa se je švicarska vlada odločila, da bomo zaprli vse šole, torej osnovne šole, srednje šole ter vse fakultete. Prepovedano bo tudi potovanje iz Švice v druge države ali potovanje iz drugih držav v Švico. Vlada tudi sporoča, da se bodo zaprli vsi nenujni gospodarski obrati, torej restavracije, razne tovarne, trgovine in tako dalje. Maske bodo po novem obvezne tudi zunaj ter povsod, kjer bo več kot 10 ljudi,« je povedala voditeljica.

Nisem mogla verjeti. Šole se bodo zaprle in primorana bom ostati doma. Jaz sem kar stala tam in strmela v televizijo z odprtimi usti. Nato sem jih hitro zaprla in pogledala Hansa.

Bilo je očitno, da je bil presenečen. Sicer ni imel odprtih ust kot jaz, vendar pa je imel na široko odprte oči in tudi on je strmela v televizijo brez kakršne koli besede. Ko je prišel k sebi, je pogledal še vedno presenečen v mojo smer. Nato sem pogledala proti svojim staršem.

Oba sta bila presenečena. Moja mama je imela na široko odprte oči in njena dlan je pokrivala verjetno njena na široko odprta usta. Moj oče je kot moj brat imel na široko odprte oči, vendar ni rekel nič. Nato je ugasnil televizijo. Potem smo se vsi spogledali. Jaz sem bila prva, ki je kaj rekla.

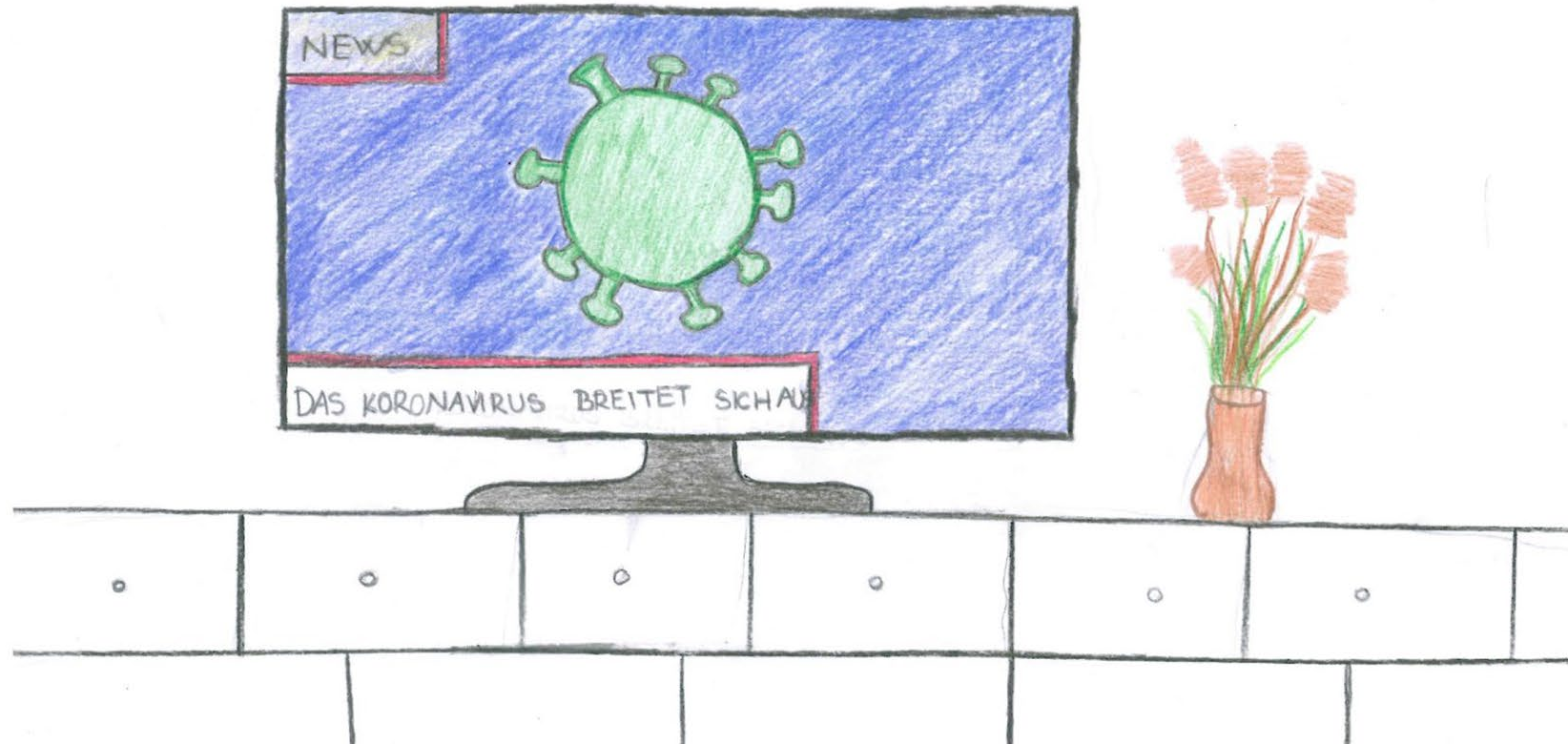
»Ali...ali to pomeni, da ne bomo več šli v šole?« sem vprašala tiho, ker sem bila še vedno presenečena.

»Mislim da, ljubica,« je rekla moja mama.

»In, če se prav razumel, to pomeni, da se ne bomo smeli več družiti z našimi prijatelji izven šole?« je vprašal Hans.

»Verjetno,« je odgovoril moj oče.

»Kaj pa zdaj?« sem vprašala. »Ne vem, ljubica. Ne vem,« je rekla mama. Tam smo stali še nekaj trenutkov, nato pa sva jaz in moj brat odšla vsak v svojo sobo. Vsak šolski dan je postal enak. Vsako jutro sem morala vstati in opraviti naloge, ki so jih učitelji pripravili za nas, včasih pa sem imela tudi pogovor z računalnikom.

S prijateljicami sem se zmenila, da bomo še zadnjič šle v McDonald's, preden se zapre. Čakala sem do večera, dokler se niso vrata naše hiše odprla.

Takoj sem vedela, da je to moj oče. Odšla sem dol do njegove pisarne. Spomnila sem se, da je prepovedano iti tja, vendar sem se odločila, da se ne bom zmenila za to. Zbrala sem pogum ter odšla v njegovo sobo.

Ko sem odprla vrata njegove pisarne, je vame udaril močan vonj po alkoholu. Videla sem ga, kako sedi na svojem stolu in pije. Po nekaj trenutkih je opazil, da sem v njegovi pisarni. Preden bi lahko rekel karkoli, sem ga vljudno vprašala: »Ali lahko, prosim, dobim malo denarja, da grem s prijateljicami še zadnjič v McDonald's, preden se zapre?«

Njegov odgovor je bil ne. Nisem mogla verjeti. Mojemu bratu je vedno dal denar, zakaj pa ga potem meni noče dati. Nisem se hotela vdati, zato sem ga še večkrat vprašala, če lahko dobim denar. Odgovor na moje vprašanje je še vedno bil en velik debel NE. Nato sem se razjezila.

»Zakaj ne! Zakaj Hansu daš denar, meni pa ne? Zakaj!?« sem začela kričati nanj. Že v naslednjem trenutku sem začutila bolečino na svojem licu, ki mi jo je zadala očetova roka. Počasi sem ga pogledala in videla bes v njegovih očeh.

Nisem mogla verjeti, kaj je storil. Po nekaj trenutkih, ko sem presenečena stala tam, sem stekla ven iz pisarne. Takoj, ko sem prišla iz nje, so po mojih licih začele polzeti grenke solze.

Čez nekaj trenutkov je prišla mama. Vprašala me je, kaj je narobe, vendar ji nisem odgovorila. Ljubeče je strmela vame. Ker se nisem več mogla zadržati, sem začela hlipati.

»Zdaj vem eno, in to je, da ne moreš reči, da poznaš človeka, dokler se nisi z njim počteno sprl. Šele tedaj se ti razodene njegov pravi značaj.«

Moja mama je nato odšla v očetov kabinet. Tam je uzrla očeta, kako odpira novo steklenico alkohola.

»Zakaj?« je vprašala z žalostjo.

»Zakaj si udaril Floro?«

»Saj je nisem namenoma, vendar se nisem mogel zadržati, ker me je prosila za nekaj, česar ji ne morem dati. Denar!« je rekel.

»Kako to misliš, dragi?« je vprašala, zdaj zaskrbljena.

»Vse je šlo rakom žvižgat. Podjetje je propadlo. Poskusil sem dobiti novo službo, vendar ni šlo. Nakopal sem si dolgove, ki jih ne morem odplačati, ker nimamo več denarja. Bankrotirali smo!« je rekel.

Mama ga je vprašala: »Kaj, samo to? Mislila sem, da me sodeč po tvojem čudnem obnašanju več ne ljubiš!«

»Izneveril sem se vam. Vsem vam. To bolečino sem skušal ublažiti z alkoholom, vendar ni pomagal. Ne vem, kaj naj naredim. Mogoče bo najboljše za vse, če si vzamem življenje in ...«

»Dragi, ne! Ne naredi nam tega! Nočemo, da nas zapustiš. Glej, za vse bom poskrbela. Samo ne naredi tega. Rešila bom vse. Prav?« je rekla moja mama, zdaj prestrašena, ker ni hotela, da se zgodi kakšna tragedija.

»Prebrodili smo že veliko slabih stvari. Tudi to bomo prebrodili. Skupaj.«

Oče jo je pogledal v oči, ki so bile samo nekaj centimetrov stran.

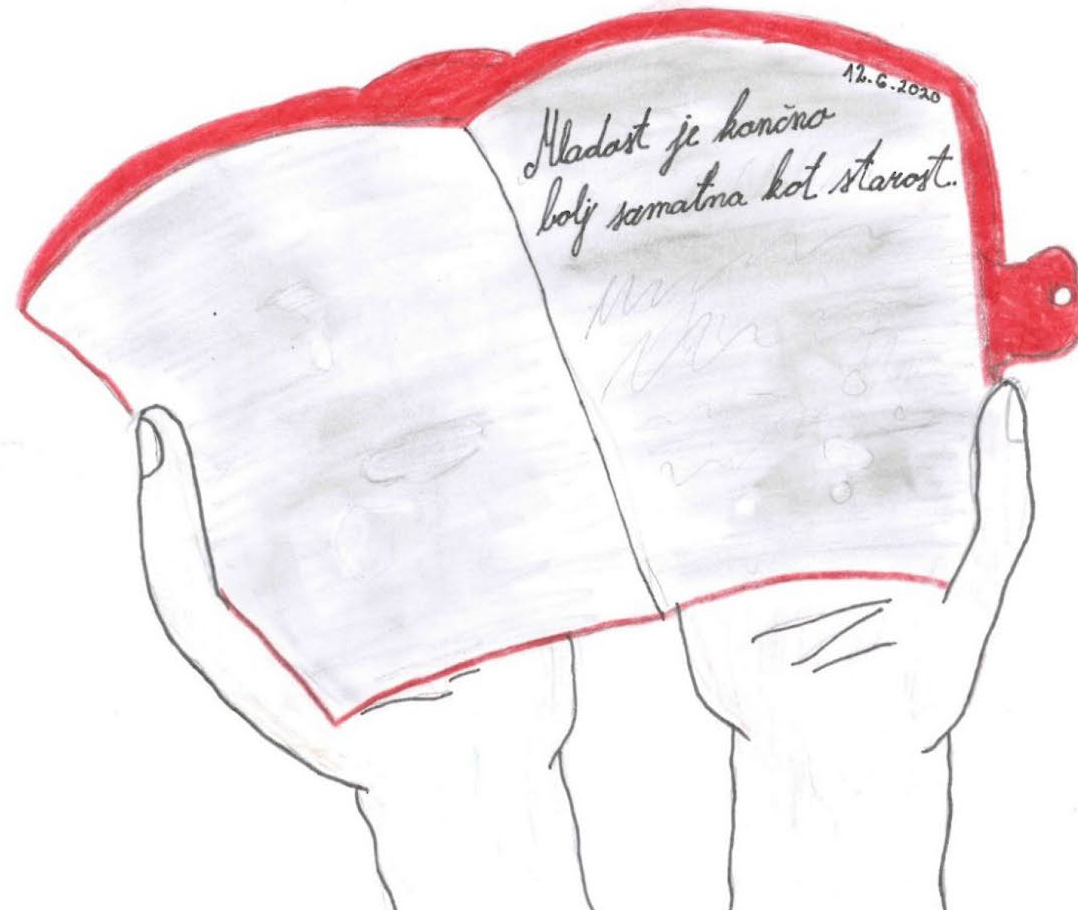
»Poskrbela bom za vse. To ti obljubim,« je rekla in mu vzela steklenico iz rok ter ga objela. Ni je objel nazaj, vendar je vedela, da ji še vedno zaupa in globoko v sebi upa, da se bo vse rešilo.

»Kdor je pogumen in poln zaupanja, tega sreča ne zapusti.«

Kasneje je mama vzela vse v svoje roke. Ker smo morali odplačati dolgove, smo morali prodati hišo. Še sreča, da smo imeli malo leseno kočo v gorah, drugače bi pristali na cesti. V roku nekaj dni smo morali za sabo pustiti vse in se preseliti tja.

Vedela sem, da življenje ne bo več lahko. Ko smo se preselili, sem bila zelo žalostna, saj sem morala za sabo pustiti vse svoje prijateljice in vse, kar sem imela rada.

Kmalu, ko smo preselili, si je mama poiskala službo. Zdaj cele dneve pazi na ovce, krave ter koze, ko se pasejo. Drugače pa še prodaja in izdeluje sir. Pri tem ji pomagam, Hans pa ji pomaga pri živini. Ko ne pomagam mami, delam na polju.

»Kdor je srečen, osreči tudi druge.«

Najin oče pa... No, on ne dela nič. Nič več ne govori, zelo malo se premika, malo je ter komaj kaj spi. Večinoma časa zanj skrbiva jaz in Hans, saj najina mama nima časa, ker dela cele dneve.

Ko smo izgubili vse imetje, sem spoznala, kako je življenje težko, če nimaš veliko denarja. Naučiti smo se morali varčevati. Smešno, ampak, ko je naša družina bankrotirala, sem spoznala, da sem prej lahko imela vse, kar sem si zaželela. Zdaj niti ne upam prositi za nič, saj vem, da nimamo veliko. Vendar tisto, kar imamo, so zgolj stvari, ki jih potrebujemo ali pa stvari, ki jih zelo cenimo.

Ne vem, kaj bo sledilo. Zdaj živimo v koči že nekaj časa. Sem se že privadila na vse, ampak to ne pomeni, da ni težko. Morda ne vem, kaj se bo zgodilo v prihodnosti, vendar pa vem eno. Da bom vedno imela upanje. Upanje za boljši jutri. Če bom upala in mislila pozitivno, bo ta pozitivna energija vplivala tudi na druge. No, upam.

Avtorice zgodbe: Nika Merc, Jana Pintarič, Klara Lia Žuran, učenke 9. a

Ilustracije: Žana Črček Žmauc in Timi Gašparič, 9. a